

FEKETE NORBERT

Érzéketlenség

Fekete Norbert: Érzéketlenség
2005 - 2006

Erre a könyvre a Creative Commons
Nevezd meg!-Ne add el!-Ne változtasd!2.5 Hungary
licenc feltételei érvényesek:

- A szerző vagy a jogosult által meghatározott módon kell megjelölni a művet (pl. a szerző és a cím feltüntetésével).
- Ezt a művet nem használhatod fel kereskedelmi célokra.
- Ezt a művet nem módosíthatod és nem készíthetsz belőle átdolgozást, származékos művet.

A műre vonatkozó felhasználási feltételek részletes szövege az
alábbi címen tekinthető meg:

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/>

Előszó

Ez a történet nem mestermunka, nem szántam eget rengető műalkotásnak, ez csupán egy próbálkozás, egy álmom módosított változatának lejegyzése. Bár nem tökéletesen fedi azt, a történet maga onnan származik, és tulajdonképpen a tudatalattim eddigi legszebb „alkotása”. Még engem is gondolkodóba ejtett egyikét része miközben újra és újra végigpörgettem magamban a történetet, kicsit mindig alakítva, csiszolgatva azt. Megpróbálom legjobb tudásom szerint visszaadni azt a hangulatot amit az álmom aznap este tartalmazott, és így lehetnek benne kissé bizarr, valóságtól eltérő részletek is. Mivel sok mindent nem ismerek ami szerepel a történetben - Itt főleg az orvosi ellátással, és egészségüggyel kapcsolatos hiányos tudásomra gondolok -, nem is fognak tökéletesen egyezni a mai világgal, és nem is célom, hogy egy valóság-hű művet írjak, csak az álmomat szeretném lejegyezni. Ezért is kérem az olvasót, hogy ne úgy álljon hozzá, mint egy mindennapi történethez, hanem nézzen be inkább a színpalak mögé.

Nem is pazarlom tovább a betűket, hanem kellemes időtöltést kívánok.

Első fejezet

*Különös dolog az élet, vagy nevezzem személynek?
Történnék néha dolgok, amik megmagyarázhatatlanok.
Talán a sors iróniája, talán mi magunk tesszük, vagy talán
az a személy, akit legtöbben Istenként ismerünk.*

Fáradt voltam már aznap este mikor mentünk haza a moziból. Nem is igazán emlékeztem miről szólt a film, csak arra vágytam, hogy végre hazamehessek és bedőlhessek a jó meleg ágyba. Négyen voltunk a kocsiban, mindnyájan csak csendben ültünk, és néztük a kint elsuhanó téli tájat. Leo vezetett, ő az utat nézte, és látszólag a vezetés minden figyelmét lekötötte - Aminek örültem is, mivel kint minden sötét és jeges volt -, de az ő gondolatai is egy puha fekhely körül járhattak. Ő a legjobb barátom, mellette ültem az anyósülésen. A középiskolában ismertük meg egymást, azóta elválaszthatatlanok vagyunk. Mindig is viccelődős típus volt, de ugyanakkor megállt a talpán mikor olyan volt a helyzet, és a helyzet most megkövetelte tőle, hogy az útra figyeljen.

Mögöttünk a lányok ültek, Sally és Missy. Őket is ott ismertem meg a suliban, mind ugyanoda jártunk. Sally egykedvűen nézett ki a jeges ablakon, látszott rajta, hogy ő is hazavágyik már. Nem volt a legvidámabb típus, általában nem mosolygott, de mint barát nem lehetett volna nála jobbat találni a környéken, és mikor nevetett, akkor azt megállás nélkül tette. Az osztályban a többi lány nemigen szerette a társaságát, mert nem volt közjük való, így hát csatlakozott hozzánk.

Mellette ült Missy, aki a csapat legkülönösebb tagja volt. Harmadik osztályban került közénk, mert bukott két tárgyból

is. Az osztályban, és az egész iskolában is sokan kifejezetten utálták, főleg a modora miatt. Páran el is nevezték Jégkirálynőnek, mert senkivel se szeretett beszélni, meg se lehetett közelíteni, és a tekintetén is látszódott, hogy nem vágyik senki társaságára. Egész nap csak ült egy helyben, és dühösen morgott mikor valaki megszólította. Volt egy eset, amikor még meg is ütött egy srácot az osztályból, mert az csúfos megjegyzéseket tett az öltözetére.

Egy alkalommal azonban Leóékkal eldöntöttük, hogy megolvasztjuk miss Jégkisasszonyt, mert már nem lehetett elviselni ahogyan ott ül dühösen a magányába zárkózva egész álló nap, így hát meghívtuk Sally-ékhez egy délután. Nehéz volt rábeszélni a dologra, de végül is egy idő után elfogadta tőlünk a meghívást. Bár azon a délutánon egy szót nem szólalt meg, látszott rajta, hogy jobban elviseli a mi társaságunkat mint az osztályét. A hatás nem maradt el, ezután valamennyire szívesebben jött el velünk még egy-két alkalommal, és ez alatt az idő alatt sikerült egy kicsit megismerni.

Missy nem véletlenül volt olyan amilyen: Nem volt családja, egymaga élt a lakásában, és egész életében szurkálták a jelleme miatt, amit a szülei elvesztése hozott elő belőle. Nem volt aki lelki támaszt adjon neki, és ismerősei is elidegenedtek tőle, pedig jellemét leszámítva nagyon jó lány volt, hihetetlen elme, és külsőre sem volt utolsó. Viszont még azután sem változott meg, miután minket megismert, pedig mellette álltunk, és mindenben segítettük amiben csak tudtuk. Elfogadta, hogy barátunkká fogadtuk, de nem volt hajlandó megváltozni, mindig hideg és érzéketlen maradt.

Ugyanilyen hidegen ült akkor is a kocsi hátsó ülésén a hátam mögött, miközben kint olyan idő tombolt, mint amilyen őbenne. Az ő háza esett legközelebb a mozihoz, és lassan meg is érkeztünk. Továbbra is síri csend volt az autóban, mikor Leo

bekanyarodott az utcába, és kint is csak a szél hűvös süvítését lehetett hallani. Ebben a különös hangulatban értünk oda Missy lakásához, ahol mindenki kiszállt, hogy elköszönjünk tőle. Kint megcsapott minket a téli hideg.

– Na gyorsan rendezzük ezt le, mer lefagy a kezem! – Ez volt Missy reakciója a kinti időjárásra, és lényegében igaza is volt.

Arra gondoltam, ahogy így rám nézett és ezt mondta, tényleg Jégkirálynőnek tűnt. Valószínűleg ez látszódott rajtam, mivel furcsán nézett rám, és megkérdezte:

– Mi van?

– Csak arra gondoltam, hogy beleolvadsz a környezetbe. – Eleresztettem egy kis mosolyt, de láthatóan nem díjazta a poénomat, és utólag meg is bántam, hogy ezt mondtam.

– Nagyon vicces...

– Jól van na, bocsí! Olvadj fel egy kicsit.

– Nem fogok neked felolvadni! – A „felolvadni” szót gúnyos hangerővel mondta, és itt már éreztem, hogy rossz útra keveredtem. Nem volt valami fényes hangulatban - Mint általában.

– Mondom, hogy bocsánat.

– Nem érdekel.

– Jó, akkor maradj így! – Ez egy kicsit erősre sikerült a részemről, és ő se várta ezt tőlem. Talán a fáradság hozta ki belőlem, talán az ő hangulata, nem tudom.

– Cső.

Ezzel odafordult Sally-hez, hogy tőle köszönjön el, nem várta meg a válaszat, majd utána Leótól is elköszönt, rám már vissza sem nézett. Látszott rajta, hogy ezzel megbántottam, és nem szívesen valltam be magamnak, hogy tudok ilyen bunkó is lenni. Kihúzta magát, mint egy büszke udvarhölgy, és lépéseit gögösen kiméltre szabva akart bemenni

a házba, de dühében úgy indult el, ahogy nem kellett volna. Megcsúszott a jégen, és majdnem teljesen elvesztette az egyensúlyát. Mindhárman utánakaptunk, de én voltam hozzá legközelebb. Rám nézett, és szinte azonnal elkapta a kezét.

– Hagyjál!

Elugrott tőlem, amitől most már a maradék egyensúlyát is teljesen elvesztette, és nekihátrált egy fának. A fejét beütötte, amitől azonnal összeesett, majd még amellet, hogy belesüllyedt a hóba, a fán lévő is ráhullott, és szinte teljesen betemette. Odarohantunk hozzá, és elkezdtek kiásni. A ruhája telement hóval, a keze hideg volt, ő pedig eszméletlen.

Gondolkodás nélkül bevittük a házába, ahol Sally átöltöztette és megfürdette, mi pedig hívtunk egy orvost. Mialatt vártunk az orvosra, ott voltunk Missy mellett, aki az ágyán feküdt, és még mindig eszméletlen volt. Éreztem a többiek vádló tekintetét, tudtam hogy én vagyok ennek a felelőse. Mind fáradtak voltunk már, egyikünk sem szólalt meg, és nem is lett volna sok értelme elkezdni egy beszélgetést ilyen hangulatban.

Kis idő múlva megérkezett az orvos. Elmondtuk neki mi történt, majd megvizsgálta Missy-t, és megállapította, hogy nem szenvedett semmilyen különösebb sérülést, csak a fejét ütötte be enyhén. Még ott volt mikor Missy magához tért.

– Mi történt? – Elmondtuk neki, és közbevágott.

– Ja tényleg, emlékszem.

Elkezdett mocorogni, és közben nagyon furcsa lett az arckifejezése.

– Hé! – Nem igazán értettem ez mit jelent. A többiekre néztem, és rajtuk is láttam, hogy őket is meglepte.

Missy saját magát nézte, egyre furcsább tekintettel. Az arca eltorzult, miközben a lábaival elkezdett kapálózni, és ismét, de már hangosabban, szinte sikítva mondta:

- Hé!

Az orvos megpróbálta lefogni és megnyugtatni, de Missy megvadult, és már könnyezett is - Nem tudtuk mitől. Mindhárman teljesen le voltunk döbbenve az egész jelenettől. Egy kis ideig még kapálózott, majd azt sikította:

- Nem tudom mozgatni a kezeimet!

Egymásra néztünk a többiekkel. Egyikünk sem hallott még olyan esetről, ahol valaki egy kis eszméletvesztés után nem tudta volna mozgatni a kezeit. Ezután lenyugodott kicsit, de még mindig torz volt az arca, és furcsán vergődött az ágyban - Egyik karja sem mozdult meg. Az orvos először síri csendbe burkolózott, de tudta hogy mind kérdően nézünk rá.

- De hát magának nincs semmi baja. - Ez volt a válasza a ki nem mondott kérdésre, de ez nemigen hatotta meg Missy-t, aki még mindig tehetetlenül vergődött az ágyban.

- Nem lehet magának semmi baja. - Az orvos úgy látszott csak ismételni tudta önmagát, de magyarázattal nem tudott szolgálni.

- Ezt már tudjuk. Nem akarja megmondani mégis mitől nem tudja Mis mozgatni a kezeit? - Leo hangja agresszív volt, és türelmetlen.

- Az alapján amit elmondtak semmi baja nem kellene hogy legyen, és külsőleg se látok semmi különöset rajta. - Kis szünetet tartott, miközben ránézett Missy-re. - Esetleg maguk nem mondtak el mindent amit tudom kellene.

Az orvos utolsó mondata igen vádló volt, amivel magára is haragította Leót, és egy véget nem érő értelmetlen vitába kezdtek arról, hogy ki mennyire őszinte a másikkal szemben. Nem igazán érdekelt amit mondtak egymásnak, inkább Missy kötötte le a figyelmemet. Sosem gondoltam volna, hogy valaha is ilyesmi fog történni vele, és csak remélni tudtam, hogy ez valami átmeneti dolog, és gyorsan elmúlik. Talán csak a sokk

hatása volt, vagy valami ilyesmi, esetleg csak én álmodom az egészet, és nemsokára felébredek a meleg ágyamban...

Kicsúszott a lábam alól a talaj, és nagyon rosszul kezdtem érezni magam. Miattam történt vele valami, amihez foghatót még egy orvos sem látott. Miattam csúszott meg, és esett a fának. A világ körülöttem szinte teljesen megszűnt, csak a kavargó gondolatok maradtak meg, miközben Missy-t bámultam, akit éppen Sally próbált megnyugtatni. Furcsa érzés volt ahogy lelassult minden, nem maradtak meg bennem a hallott szavak, émelygett a gyomrom. Számomra egy évszázad telt el így, kívül talán pár perc, mire Leóék abbahagyták a vitázást, Missy pedig kissé lenyugodott - Vagy kimerült.

- Azonnal el kell vinni a kórházba kivizsgálásra.

Az orvos kijelentésével mindenki egyetértett, és nem is haboztunk az indulással. A kórház nem volt messze, Leó vitt el minket a kocsijával, az orvos pedig elköszönt, mivel már nem tudott miben segíteni. Arra hivatkozott, hogy amit neki elmondtunk azt ott is ki tudjuk majd fejteni. Út közben a csend még kínzóbb volt mint moziból jövet. Mindenkin érződött a fáradtság, Missy pedig a szokásos hideg arca mögé bújt - Csak kisírt szeme árulkodott az előbbi érzelmeiről -, nem törődve azzal, hogy Sally segítségére kellett hagyatkoznia a beszállásnál.

Amilyen lassan telt számomra az idő a szobában, olyan gyorsan ment el az út a kórházig...

Második fejezet

*Mit is jelent embernek lenni az élet folyamában?
Talán a test feloldódik, de a lélek halhatatlan.
Sosem lehet tudni, mit is jelentenek a számunkra
legjelentéktelenebb cseppek, ha elveszítjük őket.*

A kórházban az ügyeletes orvos is igencsak meglepődött a történeten amit elmeséltünk, és láthatóan fogalma sem volt arról, mit is kellene tennie. Ő is ugyanúgy megvizsgálta Missy-t, és ő se talált semmi mást rajta azon kívül, hogy a karjai nem reagáltak semmire sem, és a fejét csak enyhén ütötte be. Mivel nem tudott mit tenni, azt javasolta maradjon bent éjszakára, és talán másnapra elmúlik a dolog. Ha viszont mégsem, akkor elvezetnek rajta néhány részletesebb vizsgálatot is.

Missy végig csendben maradt, csak néha mondott „igen”-t vagy „nem”-et amikor az orvos kérdezte. Nem lehetett még csak sejteni sem a gondolatait, egyszerűen felvette a szokásos faarcát, és mindenkinek került a tekintetét. Nem igazán érdekelte az ami történt, és az orvos javaslatára is szó nélkül rábólintott. Így mivel mi is beleegyedtünk, Missy-t elvezették egy kórterembe, mi pedig még egy kis ideig ott maradtunk mellette.

A szobában fel volt oltva a villany, mivel már jócskán éjfél után lehetett az idő. Ez a halovány kékes fényhatás eszembe juttatta, mennyire álmos voltam már addigra. A moziban is ki voltam már fáradva, ez a hely pedig érzelmileg még jobban lehangolt. Ahogy a többiekre néztem, láttam hogy ők is hasonlóan érezhetik magukat. Mindannyian úgy néztünk ki, mint aki mondani szeretne valamit, de sehogy se találja a

megfelelő szavakat.

Nagyon nem várt dolog volt ez, és igazán össze kellett szedni magunkat ahhoz, hogy ne a fáradságunkat adjuk át Missy-nek, hanem együttérzésünket. Sally-nek sikerült ez először,...

- Hogy vagy Mis?

- Sehogy. – ...és ezzel a válasszal egyben utoljára is.

Ez után egy ideig nem szólalt meg senki, a kínos csendek pedig már kezdtek az idegeimre menni – Ennyi túl sok volt egy napra. Menni akartam, és valószínűleg Missy is egyedül szeretett volna lenni, de inkább nem szólaltam meg. Úgy gondoltam, legjobb ha nem szólalok meg, így hát a többiekre bíztam a dolgot.

- Szerintem inkább magadra hagyunk, oké? – Leo is érezte, hogy nem volt már maradásunk.

- Oké...

Még egy fél percet mellette maradtunk, majd elköszöntünk tőle, és mindhárman elindultunk hazafelé. Olyannyira fáradt voltam már, hogy nem emlékeztem pontosan hogyan kerültem az ágyamba, mégse tudtam elaludni. A fejemben állandóan az esti baleset járt, és hiába próbáltam arra gondolni, hogy: „ez nem olyan nagy baj, nevetséges dolog ennyire felfűjnod, holnapra el is múlik”, ez mégis mindig visszajött, és gyötört az érzés, hogy én voltam a hibás. Tudtam, tényleg nem kellene ennyire magamra vállalnom a felelősséget, de lehetetlen volt ezeket a gondolatokat elhessegetni. Sosem akartam volna ártani senkinek, még véletlenül sem.

Valahogy mégis sikerült elaludnom, mivel másnap arra ébredtem, hogy anyu siettetett az iskolába, nehogy elkéssek. Nehéz volt felkelni, leginkább ottmaradtam volna az ágyamban, de mennem kellett, ha máshova nem, legalább a kórházba. Ahogy semmitmondó tekintettel a gondolataimba

merülve ettem meg a reggelimet, látták rajtam a többiek, hogy nincs minden rendben, és rá is kérdeztek, de én csak elhárítottam a kérdéseket egyszerű: „semmi bajom, fáradt vagyok” típusú válaszokkal. Minden vágyam az volt, hogy végre elmehessek otthonról, és ne kelljen erről beszélnem.

De sajnos az iskolában sem volt jobb a helyzet, mivel kénytelenek voltunk elmondani mi történt Missy-vel, és hol van jelenleg, a faggatások és kérdések miatt pedig kezdett megfájdulni a fejem. Ráadásul az órák alatt sem tudtam megnyugodni, mivel csak arra vártam, hogy vége legyen a napnak, és elmehessek Leóékkal a kórházba megnézni, hogy van Missy. Ezt még a nap elején megbeszéltük egymással, utána pedig többet nemigen beszélgettünk sem egymással, sem a többiekkel - Akiket egyébként teljesen hidegen hagyott Missy szokatlan esete. Az iskola csaknem nyíltan, egy emberként ünnepelte, hogy Missy végre megkapta „méltó büntetését”. Nem értettem, hogy lehetnek ennyire egyszerűek. Elfogott tőlük az undor.

Mikor iskola után hazaértem, otthon már tudtak mindenről - Az osztályfőnökünk felhívta őket is, hogy mindent tisztázzon -, így hirtelen nagymértékben megnövekedett a megmagyarázandó kérdések száma körülöttem, amikből már végképp elegendem volt, és azt kértem, hogy előbb elmehessek megnézni Missy-t. Nagyon nehezen, de beleegyeztek, így azzal a lendülettel el is viharoztam otthonról, egyenesen Leóékhoz.

A nap addigi része tízszer hosszabbnak tűnt a megszokottnál, viszont végre már Leo kocsjában ültem, és épp a kórház felé tartottunk hármásban: Leo, Sally és én. Mikor megérkeztünk, Missy-t ott találtuk, ahol este hagytuk. Éppen a tv-t nézte a szokásos kifejezéstelen tekintetével.

- Szia Mis.
- Sziasztok. – Ránk nézett, és mikor a tekintete találkozott

az enyémmel, visszafordult a tv felé.

– Hogy vagy? – A kérdést ismét Sally tette fel.

– Sehogy... – Ebből már tudni lehetett, hogy a titokzatos valami nem múlt el, és ettől megint elkezdett émelyegni a gyomrom.

Mivel nem lehetett volna sehogy sem kihúzni belőle, hogy mi lett a vizsgálatok eredménye, megkérdeztük az orvost aki vizsgálta:

– A barátjúnak gyakorlatilag semmi baja, viszont a karjain semmilyen külső ingert nem érez, vagyis teljesen érzéketlenek, és nem tudja azokat mozgatni sem.

– Ez hogy lehetséges?

– A testével nincs semmi probléma, az elméjével viszont annál inkább. Valami miatt nem fogadja a kezeitől bejövő ingereket, és nem is továbbít semmit visszafelé. Mintha valami odabent leblokkolná. Még sosem láttam ehhez foghatót...

– Mit lehet tenni?

– Nos... – Itt egy nagyot sóhajtott. – Szerintem kevés szakember van, aki egyáltalán találkozhatott volna valaha is hasonlóval.

Fél percnyi csend következett, amíg ezt feldolgoztuk. Tényleg olyan súlyos volt a dolog, mint amitől az éjszaka tartottam, és ez mindent visszahozott, amit előző nap éreztem.

– Mennyi ideig tarthat ez a valami? – Ez az én kérdésem volt, bár felesleges, mivel tudtam előre a választ.

– Nem lehet megmondani, talán holnapra újra a régi lesz, lehet hogy soha többé. Amilyen titokzatos módon jelentkezett ez az állapot, olyan gyorsan el is tűnhet.

„Lehet, hogy soha többé.” - Ettől féltem a leginkább. Mintha eltörtém volna Missy karjait, vagy valami még rosszabb.

– Viszont itt nem maradhat, mivel gyakorlatilag egészséges,

így haza kell mennie.

– Micsoda?! Nem is próbálkoznak semmivel?

– Mi már itt semmi egyebet nem tehetünk. Ha gondolják megpróbálhatják pár nevesebb pszichológus véleményét kikérni, de az már nem a mi hatáskörünk. Természetesen, ha megfizetik, akkor itt maradhat, de nem garantálom, hogy tudunk rajta segíteni. És ha most megengedik, nekem dolgom van. A viszont látásra. – Ezzel elviharzott, és otthagyt minket a nagy semmivel a kezünkben.

Leó nem szólalt meg, belül őrjöngött, és az ajtót nézte, amin az orvos távozott.

– Most akkor mit tegyünk? – Sally tette fel a nehéz kérdést.

– Haza kell vinnünk... – Úgy gondoltam mást nem tehetünk

– Jó, de nincs senkije. Belegondoltál abba egyáltalán, hogy hogy fog élni így egyedül?!

Erre felkaptam a fejem. Nem is gondoltam még bele ilyesmibe, csak azzal foglalkoztam, hogy mekkora testi és lelki veszteség két kar elvesztése. Ahogy ezt mondta átfutott a fejemben, hogy Missy gyakorlatilag képtelen lesz így a mindennapi dolgait elvégezni egyedül: nem fog tudni enni, ajtót nyitni, fürödni, és még a mellékhelyiségre sem kimenni. Valakinek muszáj lesz rá vigyázni, viszont nincsen családja, és ismerősei is csak mi hárman vagyunk, mivel az eddigi élete során mindenki eltávolodott tőle, és mindenkit eltávolított magától. Senki sem volt eddig hajlandó foglalkozni vele rajtunk kívül, és valószínűleg most sem fognak meghatódni a történet hallatán. Talán akad egy rokona...

– Akkor valakinek vigyázni kell majd rá.

– Pontosan. – Sally kérdően nézett ránk elfogadható választ várva a „De kinek?” ki nem mondott kérdésre.

– Szerintem kérdezzük meg tőle, hogy van-e valakije aki elvállalná, de előbb vigyünk haza.

Ebben egyetértettünk, és odamentünk Missy-hez, aki még mindig a tv-t bámulta.

– Figyu, Mis.

– Hm? – Nem fordult felénk.

– Most hazaviszünk, mert azt mondták itt már nem maradhatsz, oké?

– Oké...

Ezzel ránk nézett, és tudatta, hogy ő már készen is áll, mintha egész nap csak erre készült volna. Sally lehúzta róla a takarót, feladta rá a cipőit, majd elindultunk együtt Missy lakására pontosan úgy, ahogy az éjszaka megérkezünk onnan.

A házban hideg volt, ki volt kapcsolva mindenhol a fűtés - Teljesen megfélelgettünk róla. Amíg egy kicsit elfogadhatóbb lett az idő odabent, Sally átöltöztette Missy-t, mi pedig Leo-val csináltunk egy egyszerű kis ebédet négyünknek.

Az ebéd elfogyasztása mindannyiunkban furcsa érzéseket keltett, mivel Missy Sally kezeit használta az evéshez, aminek hihetetlenül groteszk volt a hatása. Próbáltunk nem rájuk nézni Leóval, de nem lehetett csak úgy figyelmen kívül hagyni őket. Bele sem mertem gondolni, vajon Missy mit érezhetett. Ő csak ült a szokásos merev, hideg tekintetével, és elfogadta Sally segítségét. Ezután a kínos ebéd után jött a megbeszélés, amit Leo kezdett el:

– Figyelj Mis, az orvos azt mondta, hogy nem tudják pontosan mi bajod lehet, és nem biztos, hogy találunk valakit, aki segíthet.

– Tudom.

– Segítünk neked keresni valakit, és ha akarsz valamennyire anyagi támogatást is nyújthatunk.

Nem volt válasz.

– Mis?

– Oké...

– De addig is valakinek együtt kell lennie veled, mert egyedül így nem maradhatsz.

– Nem ismeresz esetleg valakit a rokonaid közül, aki vigyázhatna rád? – Sally is becsatlakozott a beszélgetésbe.

– Nincs senkim.

– Ne hülyéskedj! Biztosan van valakid, még ha távoli rokon is.

– Tényleg nincs. – Elfordult tőlünk. Látszott rajta, hogy hazudik.

– Miért titkolod el őket? Lehet, hogy nem tartoznak a kedvenceid közé, de valakinek vigyáznia kell rád. Biztosan van valaki, aki szívesen elvállalná, és végre társaságod is lenne. – Sally megpróbált kedves hangnemmel hatni Missy-re.

– Utálnak engem. – Még mindig el volt fordulva tőlünk. – Egyikük se akar hallani rólam.

Erre nem tudtunk hirtelen mit mondani, kicsit ledöbrentünk azon, hogy valaki ennyire elszigetelt legyen.

– Ne hülyéskedj Mis, csak nem utálhatnak a saját rokonaid!

– De igen...

– Legalább add meg nekik az esélyt. Add meg a számaikat, hogy megkérdezhessük őket. Biztos vagyok benne, hogy van valaki aki szívesen segítene rajtad. – Sally továbbra is kedvességgel próbálkozott.

– Nem lesz olyan.

– Ne legyél már ennyire makacs! – Leo kezdett kicsit ideges lenni.

– Mis, kérlek...

Missy visszafordult, és ránézett Sallyre, aki erőltetetten, de rámosolygott.

– Rendben...

Innentől kezdve a délután maradék része azzal telt el, hogy Missy mondott egy telefonszámot, amit mi felhívtunk, ezt

követően a telefonban a kérésünket különféle, néha már-már abszurd módon elutasították, majd jött a következő telefonszám, míg a végén egy sem maradt. Elképesztő volt, ahogy Missy-nek igaza lett: A rokonai nem akartak vele foglalkozni. Leo egy két alkalommal majdnem dührohámot is kapott, úgy kellett Sally-nek lehiggasztania utána. Különös volt látni, ahogy ennyiszor ki tudták hozni a sodrából egy nap alatt.

– Ez lehetetlen. – Sally döbbenően ült a telefon mellett. – Hogy lehet, hogy mindenkinek épp valami más fontos dolga van?

– Utálnak engem.

– Jaj, hagyd már ezt!

– Pedig igaza van. – Sally rám nézett és fújta egyet, de tudta, hogy tényleg igaza van.

– Akkor szerintem egyelőre csak egyet tehetünk. – Leo-ra néztünk. – Nekünk kell elvállalnunk ezt a feladatot.

– Micsoda?!

– Vagy esetleg van jobb ötletek?

Kis ideig hallgattunk, de tudtuk, hogy nincs más megoldás. Ha egy nővért szerezni mellé, azt anyagilag nem bíránk, mert mellette még meg is szeretniük gyógyítani, és nem tudtuk mennyi ideig fog ez az egész tartani. Ez az ötlet átmeneti megoldásnak éppen jó volt.

– Nem kell mindegyikünknek mindig veled lennie – Leo Missy-re nézett. – Felváltjuk egymást, és segítünk amiben kell, az intimebb dolgokban pedig majd Sally segít, és esetleg még hármunk anyja közül megkérünk valakit, hogy ugorjon át, ha van rá ideje.

– Szerintem ez így jó lesz, benne vagy Mis?

Mindnyájan Missy-re néztünk, aki pedig maga elé. Sokat gondolkozott a válaszában, de végül felnézett, és azt mondta:

– Benne vagyok.

Harmadik fejezet

*Ki is az igaz barát, aki mindvégig melletted áll?
Tán az ki segít, és akiben mindig bízatsz?
Honnan tudod, hogy te vagy a legjobb barát,
Ha még arra sem vagy képes, hogy mellette kiállj.*

Mikor hazaértem sajnos már nem volt lehetőségem kibújni a válaszok alól. Anyu leültetett a konyhában az asztalhoz, és megkért rá, hogy mindent mondjak el amit tudok, mert az amit az osztályfőnökunktől megtudott, nagyon aggasztotta. A történetem sajnos még inkább megrémítette, különösen mikor azt említettem, hogy az orvosok sem tudták mi baja lehet Missy karjainak. A legrosszabb viszont akkor következett be, amikor a történet végére értem.

– Micsoda?! Mégis hogy gondoltátok ezt? – Anyu nagyon dühös lett, nem igazán örült az ötletünknek.

– Nincs más választásunk...

– Mi lesz az iskolával? Nem őrizgethetitek csak úgy, még messze van az év vége. Arra nem gondoltatok, hogy tanulnotok is kell?

– Felváltva lennénk vele...

– Felejtsd el, ez így nem fog működni! Hívd fel a többieket, hogy nem fogjátok ezt csinálni.

– De akkor mi lesz Missy-vel?

– Holnap elkíséritek iskolába, hisz neki is tanulnia kell. Mi lesz, ha ez az akármilyen sosem fog elmúlni? Nem fog többé iskolába járni?

– Hát...

– Na látod! Azonnal mondd meg a többieknek, hogy holnap

ő is veletek megy. Nem szabad ennyire könnyelműnek lenni. Az iskola és a tanulás nagyon fontos dolgok.

Ezt akartam a legkevésbé hogy megtörténjen, de nem ellenkezhettem. Végig anyura figyeltem, de miközben beszélt az lebegett előttem ahogyan Missy kinézett mielőtt elmentünk tőle. Hogy lehetnek a szülők ennyire szűk látókörűek? Missy nem fogja kibírni, ha elmegy iskolába. Eddig is nehezen viselte el azt a környezetet, most pedig hogy a diákok szó szerint megünnepelték a balesetét, iszonyúan fogja érezni magát. Ideges voltam, nem tudtam egyetlen ép gondolatot sem összehozni magamban, ezért úgy gondoltam jobb lesz inkább engedelmeskedni. Felhívtam a többieket, hátha kapok tőlük tanácsot...

A telefonhívások azonban nem úgy zajlottak le, ahogyan szerettem volna. Se Leo, se Sally szülei nem örültek az ötletnek, és anyu kijelentése felbátorította őket is. Így hát a szülői nyomás alatt beleegyeztünk, hogy elkísérjük Missy-t az iskolába, és ott fogunk rá vigyázni. Nagyon rossz előérzetem volt lefekvés előtt, és ismét nem tudtam elaludni a kavargó gondolataim miatt. Megpróbáltam mindenféle lehetőséget végiggondolni, hogyan maradhatna Missy mégis otthon másnap, de nem jutottam semmire. Csak forgolódtam az ágyamban, míg végül elnyomott az álom.

Másnap korábban keltem, mint szoktam, de megpróbáltam minél tovább húzni az időt azzal, hogy a lehető leglassabban próbáltam meg elkészülni. Sajnos anyut nem lehetett eltántorítani a tervétől, ezért a lassúságom miatt úgy döntött, elvisz kocsival. Miközben vezetett, megpróbált meggyőzni arról, hogy ezzel csak jót fogunk tenni, de engem nem igazán érdekelt semmilyen magyarázat. Kicsit úgy éreztem, mintha elkaptam volna Missy-től a hüvösségét, mert csak bámultam ki az ablakon, és megpróbáltam minden gondolatot kiszűrni

magamból. Anyu látta rajtam az érdektelenséget, és egy idő után abbahagyta a kioktatásomat.

Mi érkeztünk meg leghamarabb. Missy-t ott találtuk a nappaliban, amint még pizsamában állt az ablak mellett, és az utcát nézte. Nagyon meg kellett erőltetnem magam, hogy rá tudjak nézni, mert még mindig bántam, hogy az egésznek én voltam az okozója. Ott állt, és csak nézett kifelé azzal a jól ismert üres tekintetével, amit soha nem tudtam elfelejteni. Nem szólalt meg, csak kicsit fordult felénk, utána visszafordult az ablakhoz. Tudta, hogy el fogjuk vinni az iskolába, és le mertem volna fogadni, hogy belül dühös volt. A helyében én az lettem volna.

– Szia Missy. Hogy érzed magad? – Anyu a lehető legtermészetesebb hangon beszélt, mintha nem is tudná, Missy milyen helyzetben volt.

– Megvagyok, köszönöm.

– Gyere, had segítsek átöltözni.

Anyu elkísérte Missy-t a szobájába, én pedig leültem egy fotelba, ami szemben volt azzal az ablakkal, amelyen keresztül nemrég Missy az utcát nézte. Azonban ahogy kinéztem az ablakon, a tekintetemet rögtön elkaptam onnan valahova máshova. Miért épp annál az ablaknál állt? Az pont a fára nézett.

Hallottam, ahogy egy kocsis megáll a ház előtt, és kiszáll belőle valaki - Leó és Sally érkeztek meg. Én is velük jöttem volna, de anyu meggondolta magát. Kellett nekem lassan öltözködnöm...

– Sziasztok.

– Szia. Hol van Missy?

– Anyu bement vele a szobájába.

Sally is bement hozzájuk, mi pedig magunkra maradtunk Leóval. Leült mellém, és beleroskadt a fotelba. Neki is olyan

karikásak voltak a szemei, amilyenek nekem, és ő is tudta mi fog nemsokára történni.

– Hogy néz ki Mis? – A kérdése költői volt.

– Még mindig olyan, mint tegnap. Alig szólal meg, és nem néz rám.

– Magadat okolod azért ami történt?

Ránéztem, és ő is a szemembe nézett. Tudta, hogy én voltam a felelős, ezért nem igazán értettem miért tette fel a kérdést, hiszen ott volt és látott mindent.

– Ezt meg hogy érted?

– Tudom, hogy magadat okolod, de szerinted melyikünk tudta előre, hogy ez lesz belőle? Missy alapvetően ilyen goromba. Az hogy megharagudott rád, nem egy nagy különlegesség. A másik meg, hogy te hozzá sem értél. Még ha meglökted volna, akkor talán okolhatnád magad, de így semmi okod rá.

Valamennyire igaza volt, de nem igazán értettem, miért mondta el ezt nekem. Ez nem változtat a tényen, hogy én dühítettem fel Missy-t, és miattam történt a baleset.

– Látjuk rajtad, hogy emészted magad a dolog miatt. A baleset után teljesen megváltoztál. Senki sem okol téged, csak te magad. Használj a fölös energiád inkább a Missy-n való segítségre.

Válaszolni akartam volna, de épp akkor jöttek ki Missy-ék a szobájából. Ahogy ránéztem éreztem, hogy baj lesz ebből az egészből. Missy úgy volt felöltözve, mint általában, csakhogy volt valami igen szembetűnő rajta. A karjai össze voltak fonva, és rögzítve lettek, hogy ne lógjanak élettelenül mellette. Az iskolában mindenki csakis erre a látványra várt, mióta megtudták az „örömhírt”.

– Induljatok, én majd kitakarítok itt.

Otthagytuk anyut a lakásban, és nagy levegőt véve

beszálltunk Leóék kocsijába. Mint ahogy mostanában szokásos volt, nem szólalt meg senki sem az út alatt. Leo mellett ültem, így nem láttam Missy-t, de biztos voltam benne, hogy a megszokott jeges tekintetével nézte az ablak mögött elsuhanó tájat. Mikor megláttam az iskola épületét, felsóhajtottam - Jöjjön, aminek jönnie kell.

Missy-t körbefogva mentünk be az osztályunkba, közben szinte mindenki utánunk fordult. Voltak, akik csak egy kicsit nézték meg, voltak akik lesütötték a szemüket, és voltak, akik fennhangon nevettek. Iszonyú érzés volt Missy mellett menni, és az egészet vele együtt megélni. Ahogy bennem akkor annyi gyűlölet, és fájdalom gyűlt össze, elképzelni sem mertem ő mit érezhetett, és hogy volt képes elfojtani. A körülöttünk lévő diákok nagy része nevetett, de senki sem merte megközelíteni. Akkorra értettem meg, hogyan vált Missy olyanná, amilyen. Dühös voltam mindenkire kivétel nélkül, amiért képes ilyesmire, képes arra, hogy egyszerűen semmibe vegye embertársát a legkevesebb együttérzés nélkül. Ember az ilyen? Egyáltalán, maga az ember ilyen? Lehet, hogy valóban ez az emberi, csak én élek tévhitben? Ilyen gondolatok kavarogtak bennem egész délelőtt miközben azt néztem, hogyan fogadják a többiek Missy sorsát.

A tanárok voltak akik valamennyi tiszteletet mutattak iránta, és csendre intették a többieket, de az nem tántorította el a nagyobb szájúakat attól, hogy a szünetekben tovább szekálják szegényt, akárhogy próbáltuk védeni őt Leóékkal. Missy közben egyre jobban görnyedt magába, és már velünk se volt hajlandó beszélni. Valahogy mióta anyu bejelentette, hogy el kell hoznunk őt ide, éreztem belül valamit, de nem tudtam pontosan meghatározni, hogy mi lehet az. Dél körül viszont hirtelen világos lett minden. Végig éreztem, hogy valami meg fog történni, és pontosan úgy következett be, ahogyan

gondoltam.

A következő pár perc nagyon gyorsan telt el. Missy-ben egyszerűen elpattant a húr, és kirobbant a helyéről mikor valaki vérig sértette. Egy srác azt mondta, nem kellett volna a szüleinek egy ilyen két lábon járó szerencsétlenséget hozniuk a világra, és még azt is hozzátette, hogy biztosan azért haltak meg, mert nem bírták már a jelenlétét. Missy nagy lendülettel ugrott át az asztalok felett, és rúgta ágyékon a szidalmazóját, aki azonnal összeesett. Missy-nek ennyi viszont nem volt elég. Rajta akarta minden dühét levezetni, ezért addig rugdosta, amíg jó néhányan sikeresen le nem tudták fogni.

Mindenki ordított, a lányok pedig többnyire sikoltoztak. Dermedten néztem a jelenetet, ahogyan elszabadult körülöttünk a pokol. Pár másodperc múlva megérkezett az ügyeletes tanár, aki odament Missy-hez.

- Mégis mit jelentsen ez kisasszony?! – A tanár őrjöngött.
- A rohadt égvilágon semmit!

Missy lelkileg teljesen összeomlott, nem volt képes már gondolkodni. Minden izma meg volt feszülve, és túlvilági szemekkel nézett az ügyeletesre, miközben négyen próbálták meg lefogni. Az erejük azonban kevésnek bizonyult, Missy egy utolsó lendülettel kiszabadította magát, ráugrott a tanárra, és megpróbálta fellökni, de ő fel volt már erre készülve, és elkapta Missy-t, aki ezután ordított egyet, és oldalra vágta magát.

Pár másodperccel később még mindig meredten néztem őt, ahogy a padlón feküdt, teljesen eszméletlenül. Mikor elugrott a tanártól, nekivágódott a falnak, és most ismét szerzett egy sebet a tarkójára.

Ezután az egész után az tudott a legkevésbé érdekelni, hogy nemsokára be kellett volna menni a következő órára. Leo, Sally és én Missy-vel maradtunk a gyengélkedőben, és nem érdekelt már az iskola.

- Haza kell vinnünk.
- Többet nem engedjük, hogy idejőjjön, amíg ez el nem múlik, bármibe is kerüljön. Többet nem érdekel semmi, amit mások mondanak.
- Egyetérték.
- Én is.

Missy-re néztem, és megpróbáltam erőt gyűjteni, hogy mire hazaérek, határozottan vissza tudjam utasítani a szülők tanácsait. Előre tudtam, hogy ez lesz belőle, de hagytam hogy megtörténjen. Megint hibás voltam, és ez iszonyúan fájt.

Negyedik fejezet

*Sose felejtsd el, hogy nem vagy egyedül,
Még ha úgy látod, mindenki más ellened van.
Mikor már végleg elhagynád magad, akkor
Jössz csak rá, hogy valaki odafönt segít rajtad.*

Missy nem sokáig maradt eszméletlen. Mikor magához tért nem mutatott ki semmilyen érzést, de tudtam, hogy magába volt roskadva. Már nem kapálózott, nem volt ideges, csak erőtlenül feküdt, és a plafont nézte. Leo fölé hajolt.

– Mis.

Nem volt válasz.

– Tudom mit érzel, és igazad van. Hazaviszünk, és többet nem hozunk vissza amíg jobban nem leszel.

Továbbra sem volt válasz, de nem is vártunk tőle. Az ügyeletes nővér segítségével közösen kitámogattuk az épületből Leo kocsijába, hogy minél hamarabb elvihessük abból az épületből. Sosem láttam olyannak azelőtt. Teljesen erőtlen volt, alig bírt járni, és teljesen mindegy volt neki, hová visszük. Azért talán hálás volt, hogy onnan el. Még a balesetet is valamennyire emelt fővel viselte el, nem vesztette el a tartását, de akkor ahogy vittük ki az iskolából, összeesett volna ha nem fogjuk.

Missy lakása már megszokott helyszín lett a számunkra. Mikor megékeztünk azonnal tudtuk mit kell csinálnunk: Sally átöltöztette Missy-t, mi pedig elkészítettünk egy ebédet négyünknek abból, amit a konyhában találtunk. Az ebéd is valahogy már nem volt annyira furcsa, mint a megelőző alkalommal. Bár a látvány groteszk hatása megmaradt, de már

nem ért szokatlanul, és nem szegeztük le a szemünket, hogy még véletlenül se kelljen Missy-re néznünk.

Arra gondoltam, képesek lennénk segíteni rajta akár hónapokon keresztül is, csak a szülőket kellene valahogy meggyőzni erről, de nem tudtam semmilyen jó indokot kitalálni. Viszont dühös voltam amiatt, hogy ez megtörtént, ezért elhatároztam, hogy ki fogok találni valamit.

Ebéd után leültünk a nappaliba, és megpróbáltuk eltüntetni a rossz hangulatot magunk körül, de nemigen sikerült semmilyen beszélgetésbe belekezdeni. Kellemtlen volt ott ülni, és a földet bámulni, de magára hagyni sem akartuk Missy-t, így hát akármilyen borús hangulat is ült a nappalira, ott maradtunk vele. Néha próbált meg Leó belekezdeni valamilyen témába, de minden próbálkozása kudarcba fulladt.

Egy hosszú csend után azonban Missy felkelt, és jelzett Sally-nek. Tudtuk Leóval is mit jelent ez - Missy-nek ki kellett mennie a mellékhelyiségre. Ez kínos volt, elképzelhetetlenül kínos. Akkor gondoltam meg magam, hogy talán mégis egyedül kellene hagyni Missy-t. Nekem is rosszul esne ha mások ilyen helyzetben látnának, még akkor is, ha ők a legjobb barátaim. Mikor kimentek Sally-vel a wc-be, odafordultam Leóhoz.

- Szerintem haza kellene mennünk.

Leo elgondolkodott.

- Nem vagyok benne biztos, hogy jó ötlet lenne, de úgysem nyújtunk neki sok segítséget, ha kukákként csendben ülünk mellette. Nem lehet most vele sajnós beszélni.

- Este még visszajöhetünk, talán lesz valami jó film a tv-ben.

Leo nem szólt semmit, csak rám nézett, utána a mellékhelyiség irányába.

- Úgyis van még valami, amit el kell intéznünk...

– Meggyőzni a szülőket.

Tudtuk mindketten, hogy ez nem lesz könnyű, de a szüleinknek meg kell érteniük ezt. Sajnos még mindig nem tudtam hogyan tudnék hatni rájuk. Nem fognak örülni, hogy napközben otthagytam az órákat, elkezdenek majd velem ordítani, ez biztos. Viszont feltétlenül haza kell mennem, és beszélnem velük.

Miközben gondolatainkba merültünk Leóval, Missy-ék visszaértek.

– Azt mondja fáradt, és szeretne aludni egy kicsit. – Érdekes volt, hogy ezt Sally mondta, miközben Missy ott állt mellette.

– Mi is arra gondoltunk, hogy most kicsit egyedül kellene maradnod Mis. Megpróbálunk mindent megtenni, hogy ne kelljen megint visszamenned oda.

Missy nem szólt semmit, de bólintott, és utána a szobája felé ment.

– Szia Mis, majd még este benézünk hozzád.

Sally utánament, mi pedig Leóval összeszedtük magunkat. Mikor Sally visszajött a nappaliba, ő is felvette a kabátját, és mindhárman hazamentünk.

Nagy levegőt véve nyitottam ki otthon a bejárati ajtót, ami egyenesen az étkezőbe vezetett. Anyu épp újságot olvasott ott. Ahogy meglátott, közölte hogy beszéde lesz velem miután átöltöztem. Bementem a szobámba, miközben még mindig gőzerővel gondolkoztam mit kellene mondanom. Egy idő után feladtam, és ötlet nélkül mentem az étkezőbe.

Ott már vártak anyuék, és megkértek üljek le.

– Hallottuk mi történt az iskolában.

– Igen, tudom. – Próbáltam minél határozottabb hangon beszélni, de sehogy sem sikerült.

– Amíg ti Missy lakásán voltatok, mi elmentünk a többiek

szüleivel az iskolába.

Erre semmit sem tudtam mondani, teljesen ledöbbsentem. Nem tudtam elképzelni miért mentek ők be oda, ráadásul együtt.

– Beszéltünk az osztályfőnökökkel, és az igazgatóval. Elmondták pontosan mi történt, és megértem amit most éreztek.

– A nővér aki a gyengélkedőben volt akkor, elmondta hogy hallgatni kellett volna rátok.

Apu kijelentésével azonnal leesett az egész dolog lényege. Megbeszélték, hogy mennyire hagyhatják otthon Missy-t, mert rájöttek, hogy igazunk volt. Erre számítottam a legkevésbé, és csak tátott szájjal hallgattam tovább amit mondanak.

– Az elmondása alapján Missy-t lesokkolta ami történt, és a tanárok megerősítették, hogy erre megvolt az oka. Határozottan kijelentette, hogy otthon kell Missy-nek maradnia egy időre.

– Bocsánattal tartozunk nektek, de ti jobban ismeritek őt. Nem tudhattuk előre, hogy az iskola ilyen embertelenül fog vele bánni.

– És mindaddig fog, amíg ez el nem múlik, azért nem akartam, hogy bemenjen. – A hangom felbátorodott, határozottabb lettem azáltal, hogy rájöttek a hibájukra.

– Megtudtunk mindent róla, és együtt megegyeztünk. Azt is megértjük, hogy hazakísértétek őt. Ez egy nagyon szép gesztus volt tőletek, büszkék vagyunk rátok.

– Megengedjük, hogy Missy otthon maradjon, és hogy vigyázzatok rá, de szigorúan fogunk ellenőrizni titeket.

– Sose hagyjátok magára.

– A leckét is vigyétek el neki. Az igazgató beleegyezett, hogy külön felelhet a többiektől.

Olyan volt ez az egész, mint egy álmom. Nem mentem be az óráimra, felkészültem hogy emiatt megvédjem magam, és

minden erőmmel meggyőzhessem szüleimet, erre pont az ellenkezője történt, mint amire számítottam. Nagyon örültem, hogy meg tudjuk védeni Missy-t. Innentől fogva a dolog már csak rajtunk múlt. Izgatottan vártam, hogy visszamehessek este Missy-hez, és elmondhassam neki a jó hírt.

Egész délután nem tudtam lenyugodni, ezért megpróbáltam magam azzal lefoglalni, hogy összegyűjtsem az aznapi anyagot Missy-nek egy-két üres lapra. Miután beszéltem anyuékkal, felhívtam Leót, és megegyeztünk vele, hogy indigópapírral fogjuk a leckék anyagát átadni Missy-nek. Ő is örült ennek a szerencsés fordulatnak, sokkal felszabadultabb volt a hangja, mint az elmúlt napokban. Ilyen hangulatban sokkal könnyebb lesz Missy-t „jókedvre” deríteni. Tudtam, hogy úgyszemint fog mosolyogni, de legalább pozitív lesz körülötte a környezet, és ez biztosan fog rá hatni.

Mikor eljött az idő, hogy elmenjek Missy-hez, teljesen fel voltam készülve. Elővettem a biciklit a garázból, és gyorsan eltekertem vele a lakáshoz. Sally már ott volt, és láthatólag ő is jobb hangulatban volt, mint dél körül. Missy még mindig szótlán volt, de már újra a régi tartásával ült a fotelben. Éppen tv-t néztek, úgyhogy én is csatlakoztam hozzájuk. Miután leültem, kitettem az asztalra a lapokat amin az anyag volt.

– Le fogom írni egy-két tantárgy anyagait. Majd együtt tanuljuk, oké?

– Oké. – Ez a válasz eléggé erőltetett volt, de végre már úgy nézett rám, mint a baleset előtt.

Este sokáig maradtunk nála. Időközben Leo is megérkezett, és négyesben néztük a filmeket a tv-ben, miközben néha beszélgettünk egy keveset. Természetesen Missy nemigen szólalt meg, de érdekelték a témák, és néha mondott egy pár szót.

Úgy éreztem végre fellelegezhetek. A baleset óta végig a

rossz érzések kerültek, és nemigen tudtam örülni semminek sem, most viszont végre egyenesbe állt a dolog, és úgy látszott, hogy így is fog maradni.

Attól a naptól fogva egy új napirend állt be a mindennapjainkra. Délutánonként általában mindhárman meglátogattuk Missy-t, és segítettünk neki a tanulásban, tv-t néztünk vele, társasjátékot játszottunk, vagy beszélgettünk. Napközben időnként valamelyikünk elment egy-egy óráról, hogy megnézzé hogy van, és néha Sally segített neki pár személyes dologban is.

Az iskolában az osztálytársak minket kezdtek el szekálni Missy helyett, de ez már nem igazán tudott ránk hatni. Különváltunk az osztály többi részétől - Csakis undorral tudtam rájuk nézni. Az osztályfőnökünk megpróbálta őket megfenyíteni, de mivel nem sikerült, ezért csak annyit tudott segíteni, hogy néha elengedett minket az óráiról.

A szüleink figyelemmel kísérték mit csinálunk, és nemigen avatkoztak bele, csak időnként tettek egy-két megjegyzést azzal kapcsolatban, hogy miket tegyünk, vagy esetleg kitararítottak Missy lakásában miközben mi az iskolában voltunk.

Nem volt rossz ez az egész azzal a kivétellel, hogy Missy sajnos még mindig nem gyógyult meg, pedig időközben még orvosokat is megkértünk, hogy vizsgálják meg, de nem jutottak semmilyen eredményre.

Mi viszont ott voltunk mellette, és örültem, hogy ezzel jóvátéhetem a bűnömet.

Ötödik fejezet

*Sosem tudhatod mit hoz a holnap, mi fog történni.
Vajon mit fogsz érezni, mire fogsz gondolni?
Ne feledd soha, hogyha már reménytelennek
Tűnik a helyzet, onnan felfelé is vezet még az út.*

A napok lassan teltek-múltak, közben Missy már megszokta új, kellemetlen helyzetét, mi pedig minden nap meglátogattuk, és a tananyagot is sikerült vele követnünk - Már-már jobban is tanult, mint addig magában. Azt is megfigyeltem, hogy elkezdett beszédesebbé válni. Igaz, nem lett szószátyár, viszont egyre többször szólalt meg. Addig magányosan teltek el a napjai, ez a helyzet pedig elkerülhetlenné tette, hogy megnyíljon egy kicsit, ami jót is tett neki. Egyedül az volt ezzel az egészsel a baj, hogy mindezt az érzéketlen karjai hozták elő belőle, és még mindig nem volt látható rajta semmilyen javulás, ráadásul egyetlen orvos sem tudott rájönni, mi is volt ez tulajdonképpen.

Körülbelül másfél hét telhetett el a baleset óta, és már december huszadika volt, ami azt jelentette, hogy rohamosan közeledett a karácsony. Megbeszéltük a többiekkel, hogy ugyan a karácsony estét otthon tölti mindenki, viszont másnap este négyen rendezünk magunknak egy kis összejövetelt. Már meg is vettük az ajándékainkat egymásnak, és közösen egyet Missynek. Tekintetbe véve az ő helyzetét, tőle nem vártuk el hogy adjon nekünk ajándékot, és természetesen ezt is a szokásos közönyével vette tudomásul.

Karácsony napján ünnepi volt otthon a hangulat. Feldíszítettük a fenyőnket, és anyu nekikezdett az ünnepi

vacsora elkészítésének is. Mint általában, szépre sikerült a díszítés, viszont pár dísz hiányzott róla, mivel megkértem anyuékat, hogy elvihessem azokat Missy-hez, ugyanis szereztünk neki egy kis cserepes fenyőt. Délután átugrottam még hozzá egy órára, hogy megnézzem hogy van, és a jól megszokott hangulatában találtam Sally társaságában. Beszélgettünk vele egy kicsit, és megpróbáltuk belőle is kihozni valahogy a karácsony érzését, de a próbálkozásaink reménytelenek voltak. Eszembe jutott, hogy ezen az estén egyedül kell hogy legyen miközben mi a családjainkkal leszünk, és így már megértettem mit érezhetett. Megpróbáltuk elhívni valamelyikünkhöz, de határozottan tiltakozott ellene.

Ezek után azon az estén már én sem tudtam önfeledten ünnepelni, mert végig egy sötét ház képe lebegett előttem, amelyikben ott ül egy magányos, hűvös lelkű lány a karácsonyfa előtt, és csak amiatt nem tud sírni, mert már képtelen rá ennyi év után. Tudtam, hogy túl élénk volt a fantáziám, de ezt a képet nem tudtam elhessegetni. Azt mondják karácsony estjén csodák történnek. Még egyszer sem kívántam hogy történjen, de akkor szinte már követeltem...

Nem érdekelt a környezetem, a magam világában voltam a gondolataim ketrecébe zárva, miközben mindenféle kérdések szaladtak át rajtam. Miért kellett Missy-nek így szenvednie? Miért pont ez történt vele, és egyáltalán mi lehetett ez? Ha létezik „odafent” valaki, miért hagyta hogy ez megtörténjen? Aznap éjszaka sem tudtam egyhamar elaludni, viszont másnap már örültem, hogy az az előzőnek pont az ellenkezője lesz. Ami elmaradt karácsony estjén, bepótoljuk és Missy évek óta először társaságban fog ünnepelni

Már délelőtt elmentem hozzá, és a többiek is hamar megérkeztek. A napot olyasmikkel töltöttük el, amikkel általában szoktuk: társalgással, társasjátékkal, tv-nézéssel, és

még amihez éppen kedvünk volt. Nagyon vidám lett a légkör, és teljesen eltűnt az előző napi kép a fejemből, este a karácsonyfa fényénél pedig már teljesen belemerültünk a beszélgetésbe, és sokat neveltünk is - Missy kivételével, aki végig a megszokott maradt, viszont néha neki is sikerült humoros megjegyzéseket tennie, amiket a faarca még jobban kiemelt.

Ekkor aztán eljött az ajándékozás pillanata: Leo kapott Sally-től egy autómellt, tőlem egy csavarhúzókészletet, Sally Leótól egy porcelánkutyát, tőlem egy nyakláncot, én pedig Leótól egy sci-fi regényt, Sally-től meg egy díszgyertyát. A legvégére Missy maradt, az ő ajándékát a teraszról hoztuk be. Mikor meglátta valamennyire látszott rajta a meglepődöttség, és meg is köszönte. Ez nemigen volt megszokott tőle, ezért nagyon örültünk, hogy végre sikerült valamennyire megingatnunk benne a közömbösséget az ajándékunkkal.

Az, amit a teraszról behoztunk egy nagy és igen szép szobanövény volt. Missy lakása tele volt növényekkel, és szerette azokat - Bár sosem mutatta ki -, ezért esett erre a választásunk. Biztos voltam benne, hogy ennél jobb ajándékot nem választhattunk volna, mert Missy szinte azonnal meg is mondta hová tegyük, és utána még meg is csodálta egy kis ideig.

Ez volt amit rajtunk kívül senki más nem tudott róla: Egyáltalán nem érdemelte ki a jégkirálynő gúnynevet, akármilyenek is látszott kívülről, mert belül ugyanolyan lány volt, mint bárki más. Már csak azt kellett valahogy megtudni, hogyan lehetne ezt előcsalogatni belőle, de egyelőre ennyi bőven elég volt kezdetnek.

Mikor visszamentünk a nappaliba, Leo tett egy fontos bejelentést.

- Összejöttem egy lánnyal.

– Micsoda?

– Kivel?

Leo büszkén elmosolyodott.

– Kathy-vel a suliból. A termük a miénkkel szemben van.

Mindhárman tudtuk kiről volt szó, és igen meglepődtünk ezen a dolgon. Kathy nem igazán illett Leóhoz. Ő egy igen külön lány volt, amolyan visszahúzódebb fajta, Leo pedig túlságosan is nyílt, és hiperaktív volt egy ilyen barátnőhöz.

– Hogyan jöttetek össze?

– Pár napja véletlenül összetalálkoztam vele a boltban, és útközben hazafelé elbeszélgettünk. Sokat tud beszélni ahhoz képest, mint amilyen az iskolában.

– Megismerhetjük őt mi is? Nagyon kíváncsi volnék rá, milyen lehet valójában.

Ezután a kérdés után egy kicsit alábbhagyott Leo mosolya. Úgy tűnt, mintha lenne valami kifogása az ellen, hogy találkozzunk Kathy-vel.

– Nos, meghívtam őt ide, de nemigen akart jönni. Nem szereti a társaságot.

Nem hittem volna, hogy az előző bejelentése utáni döbbenetet fokozni tudta volna, de ezzel sikerült neki.

– Mi az, hogy nem akar velünk találkozni?! – Sally inkább dühösen, mint meglepődően tette fel a kérdést.

– Nyugalom! Megpróbáltam meggyőzni, de időt kért tőlem.

– Hát ez igen! Mik vagyunk mi neki, hogy időt kér a találkozáshoz?

– Te is ismered. Nem szereti a társaságot.

– Missy se szereti, de ővele legalább lehet barátkozni. – Missy-re mutatott, aki elnézett a szoba túlsó sarka felé, mintha valami érdekesebbet látott volna meg ott.

Leo kinyitotta a száját, de nem tudott felhozni semmit a védelmére.

– Nem tudom, mit látsz te benne.
– Te nem ismered...
– Ha ő nem akar megismerni, akkor hogy a fenébe tudnám?
– Nem az a baj...
– Akkor mi? – Sally már lehiggadt valamennyire, de látszott rajta, hogy ezt nem fogja annyiban hagyni.

– Nem veled van a baj.

Sally hallgatott, Leóra nézett válaszra várva, aki tudta hogy innen már sehogy sem menekülhet.

– Kathy fél Missy-től.

Ekkor aztán teljesen leesett az állunk, és egy ideig egyikünk sem tudott megszólalni a döbbenettől. Amit hallottunk elég nehezen volt megemészthető a számunkra. Természetesen rajtunk kívül senki sem ismerte igazán Missy-t, de attól még nem kellene félnie valakinek tőle, pláne ha az a valaki Leo leendő barátnője. Ez igencsak idétlenül hangzott, és nagyon rossz sértés volt Missy részére.

– Ha tőlem fél, akkor nem muszáj megismernie engem. Úgysem nyújtanék neki jó társaságot. – Missy hangját ritkán lehetett hallani, de mindig lenyűgözött a higgadtsága. Mintha semmilyen érzelem nem lenne képes rá hatni, hűvös nyugalom áradt belőle.

– Ne hülyéskedj Missy! Leo, akárhogy de győzd meg Kathy-t, hogy legalább egyszer jöjjön el, mert ez nagyon nem szép tőle.

– Rendben, megpróbálom... – Leo hangjából már eltűnt a vidámság, és úgy látszott megbánta, hogy megosztotta velünk ezt a hírt.

Az este további részében tv-t néztünk, hogy eltereljük a gondolatainkat, de Sally és Leo beszélgetésének utóhatása nem akart elmúlni. Az, hogy valaki azért ne akarjon minket megismerni, mert köztünk van Missy, tényleg nem volt egy

udvarias dolog. Nem tőle kellene félni, hanem azoktól, akik kiröhögték az iskolában. Ők érdemelnék meg, hogy ne akarjon velük senki találkozni, ne akarja őket senki megismerni. Mi olyan félelmetes egy lányban, aki a szülei elvesztése miatti magányában lelkileg összeomlott, és most még egy rejtelmes ok miatt mozgássérült is lett? Már így látatlanban sem igazán tudtam megkedvelni Kathy-t, sőt inkább dühös voltam rá.

Bár a fotelben ülve a képernyőt néztem, nem érdekelt a film ami a tv-ben volt. Időnként Missy-re pillantottam, és láttam rajta, hogy ez a dolog feltépett egy mély sebet benne. Igaz, nem volt velünk sem olyan vidám, sosem mosolygott, de legalább már nem volt állandóan mérges. Most viszont ott ült szinte mozdulatlanul, és látszott rajta, hogy tele volt haraggal. Kathy-nek anélkül sikerült Missy-re újra visszahozni a baleset utáni komorságát, hogy bármit is tett volna. Nagyon sajnáltam őt, de nem tudtam ez ellen mit tenni, nekem csak a saját hibámat volt lehetőségem kijavítani. Megfogadtam, hogy én nem fogom őt magára hagyni, végig mellette maradok. Az nem lehet, hogy az egész világ olyasvalaki ellen forduljon, aki egyáltalán nem érdemli meg.

Az elkövetkezendő napokban Sally idegenkedve viselkedett Leo-val, talán kicsit túlságosan is. Leo nem tudott ez ellen mit tenni, megpróbált legjobb tudása szerint védekezni, de volt mikor nem bírta tovább, és elment inkább Kathy-hez. Mikor visszajött, Sally mindig megkérdezte tőle, hogy vajon Kathy hajlandó-e már találkozni velünk, de nem lehetett tőle elvárni, hogy felszólításra jöjjön el hozzánk. Ez az ellenségeskedés ami Sally-ék között volt már nagyon elfajult, és nem tudtam Leo meddig fogja még bírni, ezért megpróbáltam megnyugtatni, hogy ez csak egy átmeneti dolog lesz, amire Sally elkezdett már rám is mérgesen nézni.

Leo egy alkalommal azt mondta neki, hogy ha ennyire

szeretné meggyőzni Kathy-t hogy eljöjjön, menjen el vele hozzá és maga mondja meg neki, de Sally ezt a dolgot fordítva képzelte el. Nem volt már hajlandó ő kezdeményezni az ismerkedést. Ez az egész nagyon gyerekes volt már, és kezdett fájni tőle a fejem, de minden próbálkozásom a békítésre kudarcba fulladt. Fogalmam sem volt hogyan húzhatta fel magát Sally ennyire egy ilyen apróságon. Átfutott az agyamon, hogy én azért átmehtnék udvariasságból Kathy-hez, de ahogy Sally-re néztem, inkább meggondoltam magam.

Egy nap azonban végre bekövetkezett amire Sally várt:

- Pár nap múlva szilveszter, így hát meghívtam ide Kathy-t.
  - És beleegyezett?
  - Igen, eljön. – Látszott León a megkönnyebbülés, mikor ezt kimondta. – Még egyszer bocsánatot kérek a nevében. Ha majd megismeritek ti is megkedvelitek.
  - Ha megismerjük...
  - Hagyd már abba! – Missy szólt közbe a beszélgetésükbe.
- Úgy látszik neki is elege volt már ebből az egészből.

Hatodik fejezet

*Létezik egy fonál, melyet soha el nem vágatsz.
Bár nem láthatod, mégis tudod hogy ott van.
Néha viszont úgy érzed talán elszakadt, és ekkor
Jössz rá, hogy a barátságnak olykor ára van.*

Miután megtudtuk, hogy Kathy mégis beadta a derekát, sikerült újra jobb hangulatot teremteni magunk köré, és az eredeti kerékvágásunkba is vissza tudunk zökkenni. Sally kibékült Leóval, Missy pedig úgy viselkedett, mintha az egész meg se történt volna, pedig tulajdonképpen neki kellett volna megsértődnie. Túl sok ilyesmiben volt már része, és teljesen immúnis lett ezekre...

Valamennyire vártam a szilvesztert, de ugyanakkor félttem is tőle. Erősen kételkedtem benne, hogy egy jó újévi buliban lesz részünk, mert volt pár megválaszolatlan kérdés, ami nagyon aggasztott: Vajon Kathy hogyan fogja érezni magát a társaságunkban? Sally mennyire fog ellenségesen viselkedni vele? Végül pedig Missy hogyan fogja ezt az ünnepet így megélni? Talán ez volt az egyetlen dolog amit tudtam előre. Szerencsére ő elég higgadt volt ahhoz hogy ne bántsa meg a vendégét.

Végül is valamennyire sikerült lenyugodnom, és higgadtan felkészülöm a következő év fogadására. Azt az estét már nem kellett otthon töltenünk, és az hogy hol fogjuk megtartani a szilveszteri bulinkat, megkérdőjelezhetetlen volt mindannyiunk számára.

A ház kidíszítését leszámítva az a nap is olyan volt, mint a többi, és már abszolút nem volt szokatlan látvány ahogyan

Missy evett, vagy mikor Sally segítségét kérte az intim dolgai elvégzésekor, társasjáték közben pedig már azon versengtünk, melyikünk lépjen helyette. Ez az állapot már nem is volt számunkra olyan groteszk, és megpróbáltunk nem gondolni arra a lehetőségre, hogy talán olyasmiben szenved amiből sosem fog kigyógyulni. Sajnos még mindig nem sikerült olyan orvost találni aki magyarázatot tudott volna erre a dologra adni, és az általuk felírt gyógyszereknek sem volt semmilyen hatásuk.

Mikor a Nap már a horizontot súrolta, Leo elindult Kathy-ért, és még egyszer megjegyezte, hogy ami történt tisztázódni fog, és mi is megkedveljük majd őt. Az ablakból néztük, ahogy beindítja a kocsiját, és elhajt.

– Remélem igaza lesz. – Sally sóhajtott egyet.

– Nem kellett volna ennyire összeakadnod vele Kathy miatt.

– De néha annyira hülye tud lenni.

Missy-re néztem, aki nem szólalt meg, és egyáltalán nem is figyelt ránk. Már egy ideje nem lehetett látni Leo kocsiját, de még mindig ott állt az ablaknál - Megint a fát bámulta.

– Nem kérsz valamit inni, Mis?

– Hm?... Ja, kösz nem. – Kíváncsi voltam rá vajon merre járhattak a gondolatai.

Leültünk az asztal köré, mire Sally elkezdte ecsetelni Leo eddigi összes melléfogását, ami nem igazán érdekelt sem engem, sem Missy-t, viszont én általában mindenkit meg szoktam hallgatni, Missy-nek pedig teljesen mindegy volt miről van szó, így hát hallgattuk csendben ahogy Sally kiönti nekünk a szívét. Ráadásul az idő is gyorsabban eltelt, és hamarosan már hallottuk is az ismerős autó hangját, amint lelassít, és megáll a ház előtt. Felálltam, és elindultam a bejárati ajtó felé, miközben Leóék bejöttek.

- Szia, Kathy.

Ugyanolyan megszeppenten állt ott, mint ahogy az iskolában szoktam látni. Kissé lehajtott fejjel, óvatosan nézett szét közöttünk, és csak biccentett a köszönésemre. Sajnos egyelőre nem láttam esélyét, hogy azt az oldalát is megismerjük, amelyikről Leo olyan lelkesen beszélt. Ő sem volt épp a csúcsformájában, de észrevette a helyzetet, és átvette az irányítást a dolgok felett. Egyesével bemutatott minket egymásnak, majd bekísérte Kathy-t a nappaliba, és kihívott engem a konyhába, hogy dobjunk össze valami enyhe vacsorát a lányoknak.

- Remélem nem esnek egymásnak. - Normális körülmények között ezt a kijelentését akár tréfának is vehettem volna, de nagyon komor volt az arca.

- Ugyan, Missy nem haragtartó.

- Tudom, de nem is rá gondoltam.

- Nyugodj meg. Talán kicsit összeakadnak, de nem lesz ebből semmi. Idővel majd elmúlik ez az egész.

- Nem tudom... Sally olyan furcsa lett mostanában.

Erre nem tudtam mit válaszolni, inkább belemélyültem a kenyérszeletelésbe, és nem gondoltam semmire. Ez az egész egyszerűen teljesen értelmetlen volt, és már alig vártam, hogy vége legyen.

Mikor visszamentünk a nappaliba a vacsorával, örömmel vettem észre, hogy Sally éppen beszélgetett Kathy-vel. Igaz, csak ő beszélt, senki más, de legalább nem volt ellenszenves a hangja, hanem sokkal inkább fecsegős.

- Csakhogy visszajöttetek. Egyszerűen nem lehet belőlük egy szót sem kihúzni. Olyanok, mint két tojás. Pontosabban mondva, mint két kuka.

Váltottam Leóval egy sokatmondó pillanatot, ami annyit jelentett: „Látod, megmondtam hogy nem kellett volna annyira

aggódni”. Nekiültünk a vacsorának, viszont egy dolgot elfelejtettünk. Mikor Sally felemelte Missy szájához a kenyeret, Kathy teljesen megmerevedett, és látszott rajta, hogy elpirult. Sajnos kiesett a fejünkből, hogy ő még nem látta ezt a különös „szertartást”, így természetesen kínos lett számára a helyzet.

– Köszönöm, de... – Nem hallottam még eddig Kathy hangját. Nagyon halk, és visszafojtott volt – ...nem vagyok most éhes.

– Ugyan már, egy ilyen kis vacsora nem árthat meg. – Sally meglepődve nézett rá.

– Én tényleg nem kérek most semmit...

– Semmi baj, betesszük a hűtőbe, hátha később megjön az étvágyad. – Leo már kelt is fel, hogy elvigye Kathy tányérját, de Sally csak erre az alkalomra várt.

– Hogy lehet, hogy ilyen hirtelen elment az étvágyad? Csak nem ez is miatta van? – Missy-re mutatott, aki dühösen nézett vissza rá.

Éreztem, hogy valami nagy baj van készülődőben, ezért megpróbáltam minél gyorsabban gondolkozni azon, hogyan lehetne Sally-t lecsillapítani. Kathy még annál is jobban elvörösödött, mint amennyire addig volt, és egészen kicsire húzta össze magát. Leo gyorsan leguggolt mellé, és megfogta a kezét, utána Sally-re nézett, és ő is kitört.

– Ez most mire volt jó?!

– Ezt tőle kérdezd meg!

– Mi a fene ütött beléd?!

– Nem veszed észre, hogy állandóan sérteget mindenkit?

– Álljatok le mindketten! – Missy hangja hihetetlenül erős volt, és azonnal csendet teremtett.

Pár másodpercre csend borult a szobára. Mégis igaza lett Leónak, nem sült el a dolog úgy, ahogyan azt szerettük volna.

Két dologban biztos voltam: Kathy haza fog menni, és ez volt életem legrosszabb szilvesztere. Utólag kiderült, hogy mindkettőben igazam volt.

- Rendben van, nekem ebből elegendő volt. – Leo felkelt.
- Várj még egy kicsit, tisztázzuk az egészet. Ne csináljátok ezt! – A próbálkozásom elég gyengére sikerült, és láthatólag már nem tudtam az összevesztett felekre hatni.
- Gyere Kathy, menjünk innen.
- Legalább egy kicsit maradjatok még...

Rám nézett, és ahogy a tekintete találkozott az enyémmel, végképp feladtam a dolgot. Úgy tűnik ennek meg kellett történnie. Ettől tartottam kezdettől fogva, és már megint nem csaltak a megérzéseim, amiért átkoztam is őket. Miután elmentek, még egy ideig kint álltam az ajtóban.

Az éjszaka magányosan telt el. Mindhárman a magunk magányában ültünk a nappaliban nem törődve a másikkal. Időnként megszólaltunk, csak úgy udvariasságból, és azért, hogy ne legyen olyan nyomott a hangulat, de már nem lehetett változtatni a dolgokon. Missy is komoran ült a fotelben, és megint dühöt láttam a szemében.

Valóban ez volt életem legrosszabb szilveszter éjszakája.

Másnap reggel arra ébredtem, hogy eszméletlenül álmos voltam, és semmi kedvem nem volt semmihez. Tulajdonképpen akár el is tűnhetett volna az egész világ, nem igazán érdekelt volna. Sajnos a végtelenségig viszont nem maradhattam fekve, ezért felkeltem, és kibotorkáltam a konyhába, hogy készítsek magamnak valami könnyű reggelit.

Nem volt túl nagy választék a konyhában, így hát az a reggeli tényleg egész könnyedre sikerült. Missy-ék még aludtak a szobájában, úgyhogy magányosan ültem a konyhában egy ideig, amikor is megszólalt a mobilom.

Leo volt az. Azután érdeklődött, hogy ébren vagyunk-e már,

és miután megmondtam neki, hogy egyedül vagyok, azonnal elindult otthonról. Örült neki, hogy csak én voltam ébren. Valószínűleg meg akarta beszélni az egészet valakivel, mielőtt még találkozik Sally-vel.

Összeszedtem magam, és megpróbáltam kitisztítani a fejemet. Valahogy le kellett ezt zárni, mert túlságosan is rosszkor történt meg. Olyan volt az egész, mintha valaki kitervelte volna ezt, és direkt hozta volna össze így a dolgokat épp most, amikor a legjobb lenne összefognunk, hogy segítsünk Missy-nek elviselni a helyzetét. Hallottam már a sors iróniájáról, de ez undorító volt, és szinte már lehetetlen is.

Fél órával később a nappaliban ültem egy fotelban, és mindét kezemmel az államát támasztottam. Semmivel sem tudtam előrébb jutni Leóval kapcsolatban, pedig már jó ideje beszélgettünk. Ő ott ült előttem hátradőlve, keresztbe tett kezekkel. Eddig tulajdonképpen csakis azt hajtogatta, hogy Sally nagyon furcsán viselkedik az utóbbi időben, és amíg ki nem derül mitől, nem hajlandó vele beszélni.

– Ezt már mondtad. Viszont szerintem akkor sem kéne összeveszned vele.

– De látod, hogy mindig ő kezdi el az egészet. Nem tudok vele mit csinálni, és már nem is akarok.

– Ha viszont te is megmakacsolod magad, abból semmi jó nem lesz.

– Sally valamiért nagyon idegesítő lett, és nekem elegendő van belőle, a mostani Sally-ből.

Épp válaszolni akartam erre a kijelentésére, amikor meghallottuk, hogy valaki kinyitotta a hálószoba ajtaját. Sally volt az, és látszott rajta, hogy már egy ideje hallgatózott.

– Szóval elegendő van belőlem? Akkor meg minek jöttél ide?

– Hogy tisztázzuk a dolgot. – Leo felállt a fotelból, és elindult felé. – Azt a régi Sally-t szeretném újra látni, akit

ismertem.

– Ha nem lennél olyan vak, akkor látnád, hogy te vagy az, aki megváltozott. Miért véded állandóan azt az álszentet?

– Az az „álszent” egész éjszaka sírt miattad, és ha nem hagyod abba, akkor engem elfelejthetsz.

– Hát jó! Tűnj el innen! – Sally ordított, és a bejárati ajtóra mutatott.

Leo még utoljára rám nézett, utána kirohant a házból, és otthagytott minket hármásban. Nem akartam Sally-re nézni, inkább beletemettem az arcom a kezembe.

– Ilyen nincs...

Hetedik fejezet

*Kitartani a végsőkig sajnos nagyon nehéz.
Az elme folyama egy darabig csöndben csobog,
De olykor a kavicsok a mederben összegyűlnek,
És tovább ott már nem eresztik át a vizet.*

Az összeütközés miatt már csak ketten maradtunk Missy társaságában. Hiába próbáltam érvelni Leónak még napokon keresztül, ő nem volt hajlandó Sally-vel találkozni, és később már azt is mondta, hogy így legalább több időt tud Kathy-re szánni.

Ezzel párhuzamosan próbáltam Sally-ből kihúzni, hogy miért csinálta ezt, de ő nem tartott semmit különlegesnek a viselkedésén, és még meg is kért, hogy ne álljak Leo oldalára az ilyen vádolgatásokkal.

Furcsa volt velük úgy beszélni, hogy közben egymásra még csak rá sem néztek. Az iskolában sem lehetett velük normálisan beszélgetni, mert egyszerre csak az egyikükhöz tudtam odamenni, miközben a másik a terem túlsó végében ült. Amikor Leóhoz mentem oda, Sally általában megsértődött, viszont ez szerencsére fordítva nem volt így. Legbelül Leónak adtam igazat, de nem akartam összeveszni Sally-vel, úgyhogy vele többet voltam, még azon kívül is, hogy délutánonként Missy lakásában együtt szoktunk lenni.

Akkor is ott voltunk nála, amikor egy újabb váratlan dolog történt.

Sally épp mosogatott, én pedig a matematika leckét magyaráztam Missy-nek, aki - Mint általában - nem mutatott semmilyen érdeklődést a dolog iránt. Tudtam, hogy a látszat

ellenére erősen figyel, mert mindig mindent megjegyzett, és igen jól oldotta meg a feladatokat is. Az a bizonyos váratlan esemény akkor következett be, amikor egy szöveges feladatot olvastam fel neki, és egyszer csak felkapta a fejét. Megálltam az olvasásban, és kérdően néztem rá.

- Mi történt?
- A születésnapom.
- Mi van vele?
- Egy hét múlva lesz.
- Hogy micsoda?!

Eleinte nemigen fogtam fel, hogy mit mondott, mivel egyáltalán nem számítottam rá, de utána eszembe jutott, hogy az a szöveges feladat valaki születésnapjának a kiszámításáról szólt. Döbönt arccal néztem a feladat szövegére, majd újra Missy-re.

- És ezt csak most mondod? Ha nem olvasom fel, eszedbe se jut?

- Ez azért van, mert már régóta nem ünnepeltem meg... – Lesütötte a szemét, és azonnal megbántam hogy így lerohantam.

- Bocs, nem akartam. Csak kicsit hirtelen jöttél elő ezzel.

Ekkor jelent meg az ajtóban Sally vizes kézzel, és megkérdezte, hogy mi történt. Valószínűleg meghallotta amikor meglepődésemben felkiáltottam.

- Missy-nek szülinapja lesz a jövő héten.
- Mi?!

Missy neki is elmondta amit nekem, és megegyeztünk, hogy miután Sally befejezi a mosogatást, megbeszélünk mindent ezzel kapcsolatban. Én már nevettem, amikor visszament, és láttam Missy-n, hogy el volt pirulva.

- Nyugodj meg, nem téged nevetlek ki.

Erre csak morgott egyet, és jelzett hogy folytassuk a

tanulást. Még épp be tudtuk fejezni a születésnapos példát, amikor Sally végzett a mosogatással. Leült mellénk, én pedig elpakoltam a füzeteket.

– Pontosan mikor lesz a szülinapod, Missy?

– Jövő hét kedden.

– Akkor majd hétfőn veszünk valami finom sütit, és délután felköszöntünk. Az ajándékozás hogy legyen?

Elkezdett bennem valami motoszkálni, aminek azonnal hangot is adtam.

– Tudod Sally... – Nem volt könnyű folytatni a mondatot. – ...szerintem mivel van még egy ismerőse Missy-nek, úgy lenne korrekt, ha őt is meghívnánk.

Nem mondtam ki a nevét, de látszott, hogy Sally tudja kiről van szó. Azonnal elkomorodott az arca, és megrázta a fejét.

– Szó sem lehet róla. Nem hívjuk meg azt az önfejű idiotát.

– Ez nem a te szülinapod, Sally. Szerintem örülne neki, ha meghívnánk.

– Én pedig épp annak nem örülnék.

– Ezt viszont nem te döntöd el. – Missy erőteljes hangja lehiggasztotta Sally-t.

– Te is látod, hogy mi lett belőle. Ő csakis a kis Kathy-jével törődik.

– Én azt látom, hogy ti ketten gyerekesen viselkedtek egymással, és téged nem az én születésnapom érdekel, hanem hogy megint keresztbe tegyél Leónak.

Sally lesütötte a szemét. Igaza volt Missy-nek, és ez a döntés az övé volt.

– Meghívom Leót is, és ha nem tetszik, ne szólj hozzá egy szót sem. Téged is meghívlak, úgyhogy elvárom, hogy te is itt legyél.

Sally-nek nagyon nem tetszett Missy erősködése, és kettejük között is megláttam egy kis feszültséget, ami megint csak

rontott a dolgokon. Szerencsére egyikőjük sem mutatott ki semmilyen ellenszenvet a másik iránt, és a napok is felhőtlenül teltek el - legalábbis Missy lakásán. Az iskolában továbbra is folytatódott az ellenségeskedés, ami miatt egyedül kellett meghívnom Leót a szülinapi partira Természetesen azonnal bele is egyezett akár ott lesz Sally, akár nem.

Megegyeztünk a többiekkel, hogy közösen veszünk ajándékot Missy-nek, ami miatt egy kis időre hajlandóak voltak beszélni egymással. Örültem, hogy ha legalább egy kis időre is, de újra együtt lehettünk. Körbe jártunk jó néhány üzletet, mire végre találtunk valamit, amire mindhárman rámondtuk az „igen”-t. Ismét úgy gondoltuk, hogy jól választottunk, és Missy örülni fog az ajándékunknak, ami egy igen nagy, vízesést ábrázoló kép volt.

A vásárlást követően újra szétszakadtunk, és keddig a szokásos ütemben folytattuk a napjainkat.

Kedd délután mikor megérkeztünk Missy-hez, elkezdtek előpakolni az előző nap vett édességeket és italokat, vagy ahogy Sally hívta: az „ünnepi kaját”, és egy kicsit kidekoráltuk a házat is, hogy valamennyire tükrözze a hangulatot. Munka közben Missy csak nézett minket a fotelból, és le mertem volna fogadni, hogy vágyakozva nézett ránk, mintha ő is segíteni szeretne, de nem szólt semmit. Összeszorult a szívem, ahogy belegondoltam, hogy már mióta volt ebben a kellemetlen helyzetben, amit én idéztem elő.

Leo iskola után még hazakísérte Kathy-t, és akkor érkezett meg, amikor már a dekorálás vége felé jártunk. Csatlakozott hozzánk, de már nem igen tudott segíteni semmiben.

Leültünk kicsit beszélgetni a nappaliba, de nem jutottunk sokra, mivel Leo és Sally nem akartak egymással beszélni, így szinte egyáltalán meg se szólaltak. Missy amúgy is szótlan volt, én pedig nem tudtam semmi olyasmit mondani, amivel

meg tudtam volna törni a jeget. Nem telt el sok idő, amíg fel nem adtam a dolgot, és javasoltam, hogy köszöntsük fel az ünnepeltet.

Kimentünk hárman a konyhába - Sally, Leo és én -, hogy behozzuk a jégkrémtortát, ami közben halkán lehordtam őket.

- Próbáljátok már egy kicsit elfelejteni az egészet, és ünnepeljétek. Missy évek óta nem tudta normálisan megünnepelni a születésnapját, erre ti emiatt az idétlenség miatt még ezt a mostanit is képesek vagytok elrontani. - Mivel nem kaptam semmi választ, így addig folytattam, amíg Missy nem hallhatott meg. - Nem emlékeztek miért jöttünk össze ebben a házban? Miért vagyunk itt ömellelte? Felejsétek el azt ami köztetek van, és inkább segítsetek rajta.

Ismét nem volt semmi válasz, de egymásra néztek, és mindketten sóhajtottak.

Ekkor értünk vissza a nappaliba, ahol Missy semmilyen érdeklődést se mutatva irántunk, maga elé nézett. Odamentünk hozzá, és mindhárman boldog születésnapot kívántunk neki, majd közösen átadtuk neki az ajándékát. Nem tudtam eldönteni, hogy örült-e neki vagy sem, de biztosan a légkör miatt látszott olyan bánatosnak.

A társalgás nemigen akart elindulni, igencsak akadozott, de úgy fél óra múltával sikerült végre elkapnunk egy témakört, és egészen belemélyültünk a beszélgetésbe, ami utána átment egy szokásos társasjáték-partiba.

Missy-nek évek óta először megünnepelték a születésnapját, bár még így sem volt az igazi, mert csak három ember köszöntötte fel. Lehet, hogy nem is igazán ez volt olyan nyomasztó, hanem inkább a helyzete. Már több, mint egy hónap telt el a balesete óta, és még nem volt rajta látható semmilyen javulás. Néhányszor kísértett éjszakánként a gondolat, hogy ez talán örökre így fog maradni, és ilyenkor

sosem tudtam aludni. Ha elmúlna ez a dolog, akkor legalább arra is lenne esély, hogy Missy lelkileg is meggyógyuljon, de így semmiképp sem. Sosem láttam mosolyogni, és az egyetlen érzelem, amit észre lehet rajta venni, az a harag.

Valaki oldalba lökött, és visszazökkenem a merengésemből. Én következtem a játékban. De mielőtt én léphettem volna, megtörtént a baj. A sorozatos balszerencsés események után naivan úgy gondoltam, hogy még egy nem történhet meg.

Olyan volt, mintha már megint szándékosan tettek volna nekünk keresztbe, amikor Leo mobilja megcsörrent.

Nem volt hosszú a beszélgetés, viszont láttuk az arckifejezésén, hogy valami nagyon rossz dolog történhetett. Amikor letette, várt egy kicsit, és azt mondta:

– El kell mennem.

– Mi? Hova?

– Baleset történt, és el kell mennem. – A hangja szomorú volt.

– Miféle baleset?

Leo nem válaszolt, csak morgott valamit, és felállt.

– Mondd már mi történt.

– Kathy súlyosan megvágta magát, és most épp a kórházba tartanak vele.

Sajnos ez a baleset a lehető legrosszabb emberrel történt meg a lehető legrosszabb időben. Sally kirobbant magából.

– Már megint az a kis...? – Nem tudta folytatni, mert Missy közbeszólt.

– Nyugodj meg!

– Már megint többet ér számodra nálunk, mi?

– Nem hallottad mit mondott? Baleset történt vele.

– Nem érdekel! Én megmondtam, hogy nem kellett volna meghívunk. Állandóan csak az ő Kathy-je érdekli!

– Elég volt! Elegendem van belőled, és az ostobaságaidból!

Missy ordított. Legutóbb az iskolai incidensnél láttam ilyennek, és most sem volt messze ugyanattól az állapottól. Újra ő szólalt meg:

– Tűnj el innen! Tűnj el a lakásomból!

Sally remegett a dühtől, és idegességében nem tudott mit mondani, oda-vissza nézett egyszer Leóra, egyszer Missy-re, majd elkezdett hátrálni, és elindult az ajtó felé.

– Te sem vagy normális! Állandóan segítünk neked, megteszünk érted mindent. Te pedig hogy hálálod meg? Érzéketlen vagy, eltaszítod magadtól az embereket. Soha egy szóval nem köszönted meg amit érted tettünk. Nem csoda, hogy mindenki otthagyt! – Ezzel kirozott a lakásból.

Leo Missy-re nézett, és nem mert megmozdulni. Missy sóhajtott, és úgy nézett ki, mint akire a világ összes terhe egyszerre zúdult volna rá.

– Menj. – Ezt Leónak szánta, aki azonnal el is indult.

Miután elment, Missy bement a szobájába, és csak ennyit szólt hozzám:

– Hagyj békén.

Nem tudtam otthagyni, de be sem mertem a szobájába menni, így hát elkezdtem összepakolni.

Ezt az ünnepet sem így képzeltem el, és most már teljesen egyedül maradtam. Rám hárult a feladatunk teljes része, vagyis nekem kellett Missy mellett kitartanom és segíteni neki mindenben amiben csak tudtam. Megesküdtem, hogy soha nem fogom magára hagyni, és nem fogok megnyugodni, amíg egy mosolyt nem látok az arcán.

Nyolcadik fejezet

*Életünk során egyfolytában céljainkat követjük,
Melyek forrása látszólag soha ki nem merülhet.
De mikor ez mégis megtörténik, legtöbbször
Úgy érezzük ekkor vége már mindennek.*

Missy születésnapja óta Sally csak ritkán jött el hozzánk délutánonként, Leót pedig sehogy sem tudtam meggyőzni. Ő azzal érvelt, hogy amit ő tehetne, azt én is meg tudom tenni. Az volt ezzel a gond, hogy egyedül nem igazán sikerült. Ami eddig hármunk dolga volt, minden rázmúdult: én mentem el bevásárolni, én voltam egész idő alatt Missy-vel, én tanultam vele, én főztem rá, én mostam, és még sorolhatnám a dolgokat. Természetesen Sally időközönként eljött segíteni - Ő továbbra is az intim dolgaiban segítette Missy-t -, de nem beszélgettek egymással. Olyanná alakult ez Sally számára, mint egy mindennapi beidegződés, amit muszáj megtennie.

Otthon sem volt rózsás a helyzet. Anyu elkezdett amiatt aggódni, hogy túl sokat vagyok Missy-nél, és ezért nem marad időm a családra, és a tanulásra. Hiába mondtam, hogy a tanulás társaságban sokkal jobban megy, nem hitt nekem, és azt követelte, hogy szánjak Missy-re kevesebb időt. Azzal érvelt, hogy a többiek majd vigyáznak rá.

Az igazság az, hogy nem mondtam meg otthon, mik történtek velünk. Nem tudták, hogy előbb Leo, majd Sally is - részben - otthagya Missy-t, és hogy egyedül én maradtam vele. Nem tudom miért, de nem akartam ezt megmondani nekik. Legbelül úgy éreztem, hogy Missy mellett kell maradnom, már csak azért is, mert megesküdtem rá, és ha

otthon elmondom az igazat, akkor biztos, hogy elszakítanak tőle. Tudtam, hogy ez nem teljesen igaz, de az biztos, hogy sokkal kevesebbszer találkozhattam volna vele, és akkor már biztos nem maradt volna senkije, aki tényleg törődik vele. Attól féltem, hogy ha egy kívülálló gondjaira bíznák, teljesen önmagába zuhanna. Ez pedig csakis akkor történhetne meg, ha elmondanék mindent.

Így hát otthon nem tudtak semmit, és ellenálltam anyu kényszerítéseinek is, vagyis annyi ideig voltam Missy-nél, amennyi ideig csak lehettem. Természetesen emiatt néha veszekedés volt otthon, de apu az én oldalamon állt, így patthelyzet alakult ki, én pedig továbbra is eljártam Missy-hez. Csak addig reménykedhettem a titkom megtartásában, amíg anyu el nem jön egyszer velem, vagy nem beszél a többiek szüleivel, ami nem történt meg. Mindig is bízott bennem, én pedig úgy rendeztem a mondanivalómat, hogy ne tudjon gyanakodni semmire sem.

Missy kezdetben hidegen viselkedett velem szemben. Időt adtam neki, hogy feldolgozza az eseményeket, így nem erőltettem a felvidítását, de egy idő után már nem tudtam nézni ahogy szenved, ezért megpróbáltam többet beszélni vele. Egy ilyen próbálkozásom társasjáték közben volt:

- Napok óta alig szólsz valamit. Mi a baj?
- Tudod te azt jól.
- Ne bánkódj miattuk, csak egy kicsit felhúzták magukat.

Majd lenyugszanak.

- Nem velük van a baj...
- Hanem?

Nem kaptam választ, és egyik alkalommal sem tudtam kihúzni belőle. Reméltem, hogy egyszer csak beadja a derekát, és elmondja, hogy mi nyomasztja ennyire, de ez teljes képtelenség volt. Egyre többször próbáltam neki kedveskedni

valami aprósággal, amit eleinte el is fogadott, de lassan egyre inkább ellenszenves lett, egy alkalommal pedig dühösen elutasította.

Nem tudtam mit tegyek, ezért inkább többet nem próbálkoztam ilyesmivel, hanem folytattam az átlagos mindennapi teendőimet. Ekkor viszont megláttam rajta valami újat. Valami más volt a viselkedésében, ami egyre inkább előjött, és nem tudtam meghatározni, pontosan mi lehetett az. Olyan volt, mintha idegenkedne tőlem, vagy félnék lett volna. Távolabb húzódott amikor ettettem, kerülte a tekintetem, és még engem is. Nem mertem megkérdezni, miért volt ilyen. Félttem, hogy bármilyen szóval vagy mondattal megbánthatom, és engem is végleg eltaszít magától.

Aztán egyszer csak megtudtam mindent. Teljesen átlagos napnak indult, és délutánig ténylegesen az is volt: Az iskola után elmentem haza, ami után szinte azonnal továbbmentem Missy-hez. Mikor megérkeztem, már várt a nappaliban. Nem nézett a szemembe, de éreztem, hogy minden lépésemet figyeli. Készítettem neki egy meleg ebédet, és közben a szokásos módon megkérdeztem tőle, hogy hogy érzi magát. A válasza is a megszokott volt, de ami ebéd után következett, az már nem annyira. Mielőtt elővettem volna a könyveket, hogy elkezdjünk tanulni, azt mondta:

– Most nem akarok tanulni, nincs hozzá kedvem. Inkább aludnék egy kicsit.

Meglepődtem, mivel sosem utasította vissza a tanulást. Mindig végighallgatott, és valamennyire szeretett is így együtt tanulni, ráadásul furcsa volt, hogy éppen az alvást hozta fel indokként. A helyzete miatt nagyon sokat szokott aludni, és sosem volt fáradt.

Akkor viszont tényleg látszott rajta valami. Nem volt meg az a jól megszokott tartása, magába roskadva ült, és a szeme is

karikás volt. Szemmel láthatóan nem aludt az éjszaka.

- Valami baj van?
- Nem, semmi. Csak fáradt vagyok.

Felkelt, és elindult a szobájába.

- Ne segítsek valamiben?
- Nem kell.

Bement a hálósobába, a lábával behúzta az ajtót, majd halkán lehuppant az ágyára. Egy kis ideig még néztem az ajtót, majd úgy döntöttem elmegyek a boltba bevásárolni, és egy kis időre magára hagyom, had pihenje ki magát.

- Elmegyek venni egy kis kaját, nemsokára jövök.

Nem volt válasz. Ezt beleegyezésnek vettem, úgyhogy kimentem a konyhába szatyorért, és pénzért. Mikor a kijárat felé mentem, odamentem a szobája ajtajához, hogy bezárjam, de akkor meghallottam valamit, amitől azonnal meggondoltam magam, és inkább bementem a szobájába.

Ahogy ránéztem, hirtelen nem tudtam mit tegyek. Abban biztos voltam, hogy nem fogok elmenni a boltba, de képtelen voltam a helyzetet feldolgozni. Missy ült az ágyán, és sírt. Vagy még pontosabban zokogott. Rámnézett, de annyi ereje sem volt, hogy rámordítson amiért benyitottam a szobájába.

Letettem a szatyrot, amit a kezemben tartottam, és leültem mellé az ágyra, amire ő elfordult tőlem, és lehajtotta a fejét.

- Mi a baj, Mis?

Nem válaszolt, csak halkán sírt tovább.

- Kérlek, mondd el mi bánt.
- Nem akarom... – A szavak nehezen jöttek elő belőle, és olyan halkán, hogy szinte suttogott.
- Valami nyomja a lelkedet, és addig meg nem nyugszom, amíg meg nem tudom, mi az. Láttam rajtad az utóbbi időben, hogy valami baj van. Mondd el mi az légyszi.
- Fáj minden...

Legbelül erősen küszködhetett önmagával, így hát türelmesen vártam mellette. Addig nem nyugodtam, amíg meg nem tudtam, miért volt ilyen állapotban.

– Én... – Szaggatottan, és nagyon lassan beszélt. – Én egy élő szerencsétlenség vagyok. Semmi értelme az életemnek.

– De miért?

– Mindig is üldözött a balszerencse. Állandóan valami rossz történik velem, akármit csinálok. Mindent mindig elszúrok

– Ez nem igaz. Nem a te hibád, ami a kezeddél történt.

– Nem arról beszélek... – Szünetet tartott, próbálta megkeresni a megfelelő szavakat. – Soha nem volt senkim se. Amióta anyuék meghaltak, mindenki csak ellök magától. Senkit sem érdekel, hogy élek.

– És akkor én senki vagyok?

– Nem rólad beszélek, de biztos vagyok benne, hogy te is meg fogsz utálni. Nincs kivétel.

– Én soha nem foglak.

– A többiek is ezt mondták, és mi lett a vége? Leo barátnője szörnyetegnek néz, Sally pedig egyenesen gyűlöl, és ezek is mind az én hibáim.

– Ez nem igaz.

– Ne próbálj meg megnyugtatni! Tudom, mit beszélek. Én voltam aki megőrült a suliban, és én voltam, aki ráordított Sally-re. Amikor elment, igaza volt. Eltaszítok mindenkit magamtól, és te sem leszel kivétel.

– Soha nem hagylak magadra, Mis.

– Te nem tudsz semmit!... – A zokogás miatt nem tudott szólni. – Túl sokat tettél már értem idáig is. Tudom, hogy a baleset miatt teszed, de elég volt. Annyi mindenben segítesz, hogy már egy egész életen át sem tudnám viszonzni.

– Nincs rá szükség.

- Te mindent megteszel értem, én meg nem csinállok semmit, még csak meg se háláltam egyszer sem! Nem vagyok jó semmire. Én csak egy púp vagyok a hátadon.

- Ez nem igaz, örülök hogy veled lehetek.

- Elszakítalak a családotól, és házimunkára kényszerítelek. Nem érek én az égvilágon semmit. Talán az enne a legjobb, ha nem is élnék...

- Na ez már tényleg sok. Szeretek veled lenni, és szeretem a házimunkát is, anyuék meg nem érdekelnek. Engem csak az érdekel, hogy te jól érezd magad.

- De én sosem fogom így jól érezni magam, hát nem érted? Hogy a fenébe lehetnék így jól? – A mozdulatlan karjaira nézett, és még jobban magába esett.

- Ez majd idővel el fog múlni. Kerítünk egy olyan orvost, aki ért is a dolgához, és kigyógyulsz belőle. Viszont amíg meg nem gyógyulsz, én itt leszek veled. Abban azért egyetértesz, hogy nem lenne jó ötlet így egyedül maradnod?

- Persze. Csak ez így olyan megalázó.

- Nincs ki előtt megalázó legyen. A többiek előtt sem, mert ők a barátaid. Bármi is történt eddig, megváltoztatható. Biztosan le fognak nyugodni, és újra együtt leszünk mind a négyen.

- Nem hinném.

- Csak azok hiszik rólad, hogy szörnyeteg vagy, akik nem ismernek igazán. Azt, hogy szeretek veled lenni őszintén mondtam. Te egy igazi barát vagy. – Átöleltem, ő pedig a vállamra dőlt, és így maradtunk egy kis ideig.

Tudtam, hogy én volt az első, akinek ezt elmondta, és ezzel nagyon sokat kiadhatott magából. Nagyon furcsa volt őt erről az oldaláról látni, megismerni az érzéseit. Az volt az első alkalom, hogy az „igazi” Missy-vel beszélgethettem. Ha nem lett volna az a titokzatos baja a karjainak, ez az egész teljesen

máshogy történt volna meg. Bár az is lehet, hogy ha nem történt volna meg a baleset, soha nem tört volna elő belőle ez az énje.

A szemébe néztem, és láttam, hogy már megnyugodott.

– Most elmegyek a boltba. Nemsoká jövök, utána játszunk egy jót, oké?

– Oké...

Felvettem a szatyrot, és kimentem. Még egyszer visszapillantottam rá: Ott ült az ágyon, és maga elé nézett. Miután elindultam, a beszélgetés járt a fejemben. Egymás után többször végigfutottam rajta, majd elgondolkoztam egy-egy mondaton, és újra végiggondoltam. Nem láttam magam körül az utcát, a házakat, csakis Missy-t a lelki szemeimmel, és hallottam minden egyes szavát.

Egy mondat elkezdett körbe-körbe járnival a fejemben, és nem hagyott nyugodni. Hirtelen nagyon rossz érzés öltött el, amit nem tudtam hova rakni. A mondat továbbra sem hagyott nyugodni: „Talán az enne a legjobb, ha nem is élnék...”. Amikor ezt mondta Missy, nagyon rossz tréfának vettem, most viszont nem hagyott nyugodni, és addig mart, amíg egyszer csak észre nem vettem, hogy visszafelé futok.

Nem tudom pontosan miért tettem, hiszen nem lett volna semmi okom visszarohanni az út felétől, mivel úgy váltunk el egymástól Missy-vel, hogy már könnyített a lelkén. Mégis hálás voltam az égieknek, hogy ezt megtettem.

Megérkeztem a lakásra, és berontottam az ajtón. Berohantam Missy szobájába, de nem volt ott. Többször is a nevére szólítottam, miközben felkutattam az egész lakást. Már teljesen elkeseredtem, amikor végre megtaláltam, viszont a látványtól elállt a lélegzetem.

A fürdőszobában volt, és a kádban feküdt, ami tele volt engedve vízzel. Mozdulatlan volt, mint egy darab kő, a feje

pedig a víz alatt feküdt. Egyértelmű volt a dolog: Missy öngyilkos akart lenni.

– Missy!

Megmozdult, és elkezdett kapálózni a lábaival. Villámgyorsan kihúztam a vízből, és eltekertem a csapot.

– Mi a fene ütött beléd?

– Nem akartalak visszatartani. Nem akarok így élni... – A hangja elhaló volt, nem sokat változott az előző beszélgetésünk óta.

– Én meg nem akarom, hogy ezt tedd magaddal!

Csurom vizes volt a ruhája, és teljesen ernyedten feküdt a karjaimban.

– Kérlek ne csinálj ilyet még egyszer.

Kilencedik fejezet

*A változás legtöbbször szemmel nem látható,
Hacsak nem figyelünk oda rá eléggé.
De vajon mi történik akkor, ha ez a folyamat
Pillanatok alatt már meg is történt?*

Nem lett volna szabad magára hagynom Missy-t, amiért nagyon dühös voltam magamra. Nem elég, hogy miattam történt vele egy baleset, még vigyázni sem tudtam rá eléggé. Szerencsére viszont időben érkeztem, és nem történt vele semmi azon kívül, hogy mindene elázott. Meg sem moccant, nem szólt hozzám, és a szemembe se nézett. Teljesen elengedte magát, és hagyta hogy kivigyem a konyhába.

– Száraz ruhát kell felvenned, különben megfázol. Hívom Sally-t, addig megszáritalak.

Továbbra sem szólt semmit, és nem is vettem biztosra, hogy hallotta amit mondtam. Csak nézett maga elé, és újra sírt. Nem lett volna szabad ilyen állapotban magára hagynom, de már késő volt ezen rágódni.

Levettem a felsőjét és a nadrágját, és ráborítottam egy nagy törölközőt, amit a fürdőszobából hoztam. Reméltem hogy nem fog ezért megsértődni, de muszáj volt, mert már elkezdett remegni a hidegtől. Gyorsan felhívtam Sally-t, és mondtam neki, hogy sürgősen jöjjön át. Nem árultam el neki miért, de érezte, hogy valami baj történt.

– Sally nemsokára ideér, addig beviszlek a szobádba.

Még mindig csendesesen ült egy helyben, ami nagyon aggasztott, de láttam rajta, hogy lelkileg már valamennyire jobban van, mint pár perccel azelőtt. Bevittem a hálószobába,

és befektettem az ágyba. Jó alaposan betakartam, a haját pedig becsavartam egy másik törölközőbe. Csak ezután nézett újra rám, de még jó néhány perc eltelt, mire megszólalt.

– Bocsáss meg. Már megint csak hátráltatlak.

– Ne kezd ezt előlről. Mondtam, hogy szeretek veled lenni.

– Ez így nem fair... – Kívülről teljesen összetörtnek látszott, de a hangja újra határozott volt. – Még véget se tudok vetni ennek az egésznek.

– Mert nincs is rá semmi szükséged. Nem dobhatsz el csak úgy mindent magadtól.

– De velem mindig csak rossz történik, és mindig én vagyok a hibás. Ezért nem szeret senki sem.

– Az előbb felhívtam Sally-t, és aggódott érted. Mindenképp meg akarta tudni, hogy mi történt veled. Akármilyen is van köztetek, ő a barátod marad, és ez sosem fog már változni.

– Eddig mindenki elmenekült előlem. Nem tudtak mellettem maradni, és azt hittem ti is csak azért teszitek, hogy ne legyek egyedül. Senkit sem én érdekeltem eddig, hanem hogy ők milyen önzetlenek tudnak lenni.

– Én viszont biztosíthatlak téged, hogy minket igenis érdekel az, hogy te ki is vagy valójában. Ahogy látom, teljesen más, mint amit kifelé mutatsz.

Egy pillanatra levette rólam a tekintetét, és elvörösödött.

– Kiskoromban nem voltam ilyen. Többször is megpróbáltam már újra a régi lenni, de anyuék halála óta ez sosem sikerült, és egyre csak rosszabb.

Nem tudtam erre mit mondhattam volna. Ez túlságosan is ingatag téma volt, és nem akartam őt betaszítani a mélybe. Kis idő múlva folytatta.

– Próbáltam kedves lenni, de nem vagyok rá képes. Annyira

szeretnék boldog lenni, mégse sikerül. Bármikor eljutnék oda, valami megint történik. A baleset óta minden nap szerettem volna megköszönni nektek mindent, amit értem tettetek, de sosem tudtam megtenni, és az lett a vége, hogy Sally-t elüldöztem.

– Most viszont éppen ide tart, és nagyon aggódik érted. Használd ki az alkalmat, és tedd meg. Nem kell kiöntened neki a szíved, de sokkal jobb lesz utána.

– Nem tudod, milyen nehéz.

Miközben ezt kimondta, hallottam a bejárati ajtó hangját. Ahhoz képest amilyen távol lakott Sally, nagyon gyorsan megérkezett. Elindultam hozzá a nappaliba, és közben hallottam, hogy minket hív. Még teljesen fel volt öltözve, és látszott rajta, hogy igencsak sietve jött át hozzánk.

– Mi történt? Annyira megijedtem amikor hívtál!

– Nem történt semmi baj. – Halkan beszéltem, és jeleztem neki, hogy ő is tegyen így. – Majdnem megtörtént, de szerencsére még időben ráataláltam.

– Mi az, hogy időben ráataláltál?

– Missy az utóbbi időben lelkileg teljesen kikészült attól amik történtek, és... – Nem tudtam hirtelen hogy mondjam el. – megpróbált öngyilkos lenni.

– Istenem!

– A kádban feküdt, amikor ráataláltam. Épp boltba mentem, de útközben visszafordultam. Még szerencse, hogy időben visszaértem.

– És mi történt vele? Jól van?

– Nincs semmi baja, csak teljesen elázott. Valamennyire megszáradt már, de jobb lenne, ha vehetne egy jó meleg fürdőt, és utána átöltözne.

– Természetesen. Hol van most, és egyáltalán miért csinálta ezt?

– A szobájában van. Nagyon megviselte az, hogy összevesztetek, és hogy Leo is elment tőle. Segíts neki kérlek kibékülni. Sokat jelentene ez a számára.

Lehajtotta a fejét, és bocsánatkérően válaszolt.

– Én sem akartam hogy így legyen. Azt hittem észhez fog térni.

Bármennyire is hibás volt a dologban, nem haragudtam rá. Tanult a hibájából, tovább pedig már nem fogja folytatni a gyerekeskedést, és most ez volt a fontos. Bementünk Missy-hez, és Sally odaült mellé az ágyra.

– Hogy vagy? – A hangja megint olyan kedves volt, mint az összeütközésük előtt.

– Már jobban. Sajnálom...

– Nem kell mit sajnálnod. Nem akartalak ennyire megbántani. Csak el kellett volna mondanod, hogy mi bánt.

– Ez nem olyan egyszerű. Én... – Egy pillanatra rám nézett, és látszott rajta, hogy belül küszködik önmagával. – Szeretném megköszönni, hogy itt vagy.

– Csak nem hitted, hogy magadra hagylak? Bármilyen történések, rám mindig számíthatsz.

– Ezt csak azért mondod, ami történt.

– Nem, nem azért. Sosem akartam volna veled összeveszni, én csak nem voltam magamnál. Esküszöm... – Egy pillanatig habozott, majd rám mutatott. – Esküszöm az ő életére, hogy te vagy a legjobb barátom.

Ekkor valami olyasmi történt, amit soha nem fogok elfelejteni, ugyanis akkor láttam Missy-t először mosolyogni. Nem tartott sokáig, viszont mégis feltört belőle a nevetés, és ez elgondolkodtatott. Vajon az ember miért akkor jön rá a fontos dolgokra, amikor közel van ahhoz, hogy elveszítse azokat? Lehet, hogy minden a baleset óta azért történt, hogy Missy-nek sikerüljön áttörnie ezt a gátat? Bárhogy is volt, a változást

kristálytisztán lehetett látni. Amióta kiönthette a lelkét, egészen megkönnyebbülten viselkedett.

Sally elvitte Missy-t megfürdeni, majd átöltöztetni, én pedig végre nyugodtan el tudtam menni a boltba bevásárolni. Már nem volt rá semmi okom, hogy visszaforduljak, így teli szatyorral érkeztem vissza, és készítettem is egy vacsorát hármunknak. Sally-ék vidáman beszélgettek, és bepótolták az ellenségeskedéssel töltött időt. Határozottan látszott Missy-n, hogy nem nyomta már akkora súly a lelkét.

Az estét kivételesen jó hangulatban töltöttük el, miközben Missy még jó párszor bocsánatot kért, és megköszönte a segítségünket. Leültünk közben játszani is, és ott tovább folytattuk a beszélgetést. A vidám társaságban az idő nagyon gyorsan eltelt, Sally-nek ezért lassan mennie kellett, úgyhogy átöltöztette Missy-t pizsamába, aki viszont még egyáltalán nem akart aludni - Bár még mindig látszott rajta a fáradtság. Még mindig volt kedve beszélgetni, és társasozni, úgyhogy ott maradtam vele.

- Látod? Nem is volt olyan nehéz Sally-vel kibékülni.

- Így utólag tényleg nem, de úgy érzem még mindig nagyon messze vagyok attól, hogy teljesen jól legyek. Olyan jó lenne újra megpróbálni mindent.

- Van rá még épp elég időd, csak ne csinálj megint olyat, mint ma.

- Nem fogok. Azt hiszem ez túl elhamarkodott ötlet volt. - Rám nézett. Nem a megszokott jeges tekintettel találtam szembe magam. - Annyira örülök, hogy itt vagytok mellettem.

Miután a partit végigjátszottuk, végre már hajlandó volt elaludni, úgyhogy elkísértem a szobájába, és segítettem neki befeküdni az ágyába - Bár talán már nem is lett volna szüksége a segítségemre, hisz egész jól megbirkózott a dologgal kezek nélkül is. Elbúcsúztam tőle, és elindultam kifelé, amikor

meghallottam a hangját.

- Maradj még egy kicsit.
- Otthon már várnak.
- Csak addig, amíg elalszom. Addig csak kibírják.

Nem tudtam neki nemet mondani, így hát visszamentem hozzá, és leültem mellé az ágyra. Többet nem szóltunk egymáshoz, de még egy kis ideig rám nézett. Utána viszont becsukta a szemét, és még sokáig mellette maradtam. Úgy éreztem, azon a napon Missy újjászületett, és egy másvalakit ismerhettem meg. Ez a valaki pedig a legjobb ember volt, akit valaha is ismertem.

Amikor már biztos voltam benne, hogy elaludt, halkán felkeltem, és hazamentem. Otthon már senki sem volt ébren, úgyhogy a lehető legcsendesebben mentem a szobámba. Az álmom nagyon hamar elnyomott.

Tizedik fejezet

*Néha úgy érzed, elvesztél egy labirintusban,
Melynek nem találod a végét, de ne feledd:
Életed mindig egy út mentén halad, mely lehet
Bármilyen kanyargós, végül egyenes marad.*

Másnap már szombat volt, vagyis nem kellett reggel iskolába mennem. Anyu legnagyobb bánatára viszont nem maradtam otthon, mert minél hamarabb látni akartam az új Missy-t. Tulajdonképpen már feladta a csatát, és nem is szólt semmit, de nem fogadta szívesen a dolgot, hogy már megint nem láthat egész nap. Rögtön reggeli után fel is öltöztem, és el is mentem otthonról. Útközben végig az járt a fejemben, hogy vajon mivel fog még Missy meglepni, mi az amit még nem tudok róla. Amikor megérkeztem már fenn volt, és tv-t nézett.

- Szia Mis.
- Szia. Nagyon hamar jöttél. Csak nem elengedtek otthon?
- Nem, nem igazán, de túlságosan nem érdekelt. Hogy vagy?
- Sokkal jobban. Úgy érzem, mintha fel akarnék robbanni, tele vagyok energiával.

Nagyon örültem, hogy jól érezte magát. Hihetetlenül megváltozott ahhoz képest, milyen előző nap volt.

Mialatt a tv-t nézte, csináltam magunknak egy - Talán túlzottan is - bőséges reggelit, amit alig bírtunk végig megenni. Kaptam is tőle egy kis megjegyzést a túlbuzgóságom miatt. Utána pihenésképp megnéztünk egy filmet, és közben néha beszélgettünk is egy kicsit. A film hosszú volt, és Sally percekben belül megérkezhetett, úgyhogy gondoltam nekiállok

mosogatni, és kimentem a konyhába. Miközben kivettem a tányérokat, Missy alig észrevehetően nézett engem. Nem tudott nekem segíteni, ezért nem szólalt meg, és próbált úgy tenni, mintha nem ez járna a fejében. Nem akartam megsérteni, ezért gyorsan tettem a dolgom.

Ahogy ott álltam a csap mellett, és vártam, hogy megteljen a mosogató, Missy felkelt, és elindult a konyhába. Zavartnak látszott, és minél lassabban jött, hogy a gondolatait összeszedhesse.

– Én, szóval azt szeretném mondani... – A mondandóját viszont nem tudta befejezni.

A konyhát úgy alakították ki, hogy a nappaliból közvetlenül oda lehessen menni, vagyis nem volt közöttük ajtó. Ami viszont ott volt, az két lépcsőfok, mivel a konyha fentebb volt néhány centivel, és Missy zavarában épp ezt felejtette el. Megbotlott, és előreesett, mire odaugrottam, és elkaptam a kezét.

Ekkor egy pillanatra mindketten megálltunk, és megpróbáltuk feldolgozni ami történt. Nem lett volna ez olyan különleges pillanat, ha csak úgy elkaptam volna, és ezért nem esik el. A furcsa viszont az volt, hogy mivel túl távol volt tőlem, neki is ki kellett nyújtania a kezét, amit meg is tett. A felismerés úgy csapott belénk, mint a villám. Ott álltunk egymás előtt, és csak bámultuk a kezünket. Ez az egész azt jelentette, hogy valami miatt Missy meg tudta mozdítani a karjait, és még éreztem is az enyhe szorítását.

– Ez nem lehet igaz! – Missy hangjában egyaránt benne volt az izgalom és egy kis félelem.

– Pedig az.

Elengedtem a kezét, amire az leesett a teste mellé, viszont nem ernyedten. Valamennyire tudta mozgatni, és le mertem volna fogadni, hogy ez csak a kezdet.

– Ezt meg kell mondani a többieknek.

Missy megbabonázva nézte a karjait, és megállás nélkül próbálta azokat mozgatni.

Előkaptam a mobilomat, és azonnal felhívtam Sally-t, majd Leo-t is. Mindkettőjüknek csak annyit mondtam, hogy azonnal jöjjenek. Nem mondtam el mi történt, mert úgy éreztem ezt nem lehetett volna csak úgy elmondani. Mialatt odaértek, Missy egyre izgatottabb volt, és mindenfélével próbálkozott: emelgette a karjait, tornáztatta az ujjait, és tárgyakat próbált megfogni. Nem tudtam elképzelni milyen érzés lehetett ez neki, csak néztem őt, és mosolyogtam.

– Gondoltad volna, hogy ez ilyen hirtelen fog jönni?

– Egyáltalán nem. Ez olyan jó! – Felém fordult, és megfogta a karomat. Mindketten nevtünk.

Hallottuk amint Leo kocsija megérkezik, és kiszáll belőle. Kimentünk elé, és kicsit meglepődtünk, amikor láttuk, hogy Sally is vele jött. Úgy látszik Missy jobban érdekelte, mint a Leo-val való ellenszenve. Ő szólalt meg először, amikor meglátta, hogy Missy karjai nincsenek rögzítve.

– Mi történt már megint?

Missy válaszul csak egy gyenge integetést imitált a kezével.

– Uram Isten!

Sally odaugrott hozzá, és átölelte, Leo pedig elmosolyodott.

– Tudtam, hogy ez nem maradhat így örökre. Örülök, hogy jobban vagy Mis, és sajnálom, hogy nem voltam veled mostanában.

– Semmi baj. Megértem, ha több időt szeretnél volna a magánéletednek.

– Hát... – Leo zavarba jött, és kezével a tarkójához kapott. – Az igazat megvallva már tényleg csak szerettem volna.

– Ezt hogy érted?

– Többé már nem vagyok Kathy-vel, de ez most nem

lényeg. Menjünk be a kórházba, és kérdezzük meg azt orvost, mi a véleménye.

Mindhárman kérdően néztünk rá, de egyelőre nem akartuk a témát feszegetni - Erre lesz bőven alkalom. Az volt a fontos, hogy egy szakértő kijelentse: „Missy meggyógyult”. Amíg ezt meg nem hallottam, nem tudtam lenyugodni.

Alig telt el pár perc, és már bent is ültünk a jó öreg kocsiban, a jól megszokott ülésrenddel. Én elől elmeséltem Leónak az utóbbi napok eseményeit, hátul pedig Missy próbálgatta még mindig a régi-új karjait. Néha hátrapillantottam, és láttam, hogy egyre jobban ura a kezeinek. Villámgyorsan szokott vissza újra ahhoz, hogy képes azokat mozgatni.

Az izgalom átjárta az egész lényemet. Néhány héttel azelőtt ugyanúgy mentünk a kórházba, és akkor még teljesen önmagamba voltam esve, most viszont majd kiugrottam magamból, Missy pedig olyan volt, mint egy kis kamaszlány. Ez az egész olyan hihetetlen volt, mint ami az egészséget előidézte.

A kórházban kis keresgélés után rátaláltunk az orvosra, aki megvizsgálta Missy-t, és elmondtuk neki mi történt. Kért egy kis időt, majd elkísérte Missy-t egy szobába, ahol már egyszer megvizsgálták. Mi odakint vártunk a folyosón.

- Úgy örülök, hogy végre vége van. Nem értem miért kellett Missy-nek ezt az egészséget elszenvednie. – Sally leült egy padra, és ránk nézett. Nem bírtam ki, hogy ne válaszoljak.

- Ezen már sokat elgondolkodtam, és mindig egy kérdéshez jutottam. Vajon ha nem történik meg a baleset, akkor is át tudta volna törni a benne levő lelki gátat?

- Ugyan már. Azért mégse kéne ilyesmiknek történni ahhoz, hogy valaki kijöjjön a depressziójából.

- Ez igaz, viszont mi mindennel próbálkoztunk, amivel

csak lehetett, és mégse volt semmi hatása. Nem is lehetett volna, hiszen az ő szemében akkor minket ő nem érdekelt.

– Ezt meg hogy érted?

– Elmondta, hogy akik segíteni akartak rajta, nem önzetlenül csinálták, és ezért otthagyták. Nem tudtuk volna sehogy sem meggyőzni őt arról, hogy mi igenis kedveljük őt. De ha mégis, nagyon sok időbe telt volna, és a gát még akkor sem szakadt volna le.

– Van benne valami. – Leo elgondolkodott. – Szerinted ez valakinek a műve odafönt?

– Nem tudom, hogy kinek a műve, és miért pont így történt. Én csak azt tudom, hogy ha végignézem az eseményeket, egyértelműen oda vezetnek, hogy Missy lelkiileg meggyógyuljon. Belegondoltatok már abba, miért tartott ez a titokzatos valami pontosan addig, amíg ki nem öntötte a lelkét, és el nem kezdte a boldogságát kimutatni?

– Ez túlságosan is filozofikus számomra. Amúgy is kettesre állok belőle. – Elmosolyodott, és legyintett egyet.

– Rendben, akkor váltsunk témát. Miért is mondtad, hogy már nem vagy Kathy-vel?

Megvakarta a fejét, és olyan képet vágott, mint aki citromba harapott. Sally közben figyelmesen hallgatott, és önelégülten mosolygott.

– Nos, az úgy kezdődött, hogy ugye Kathy-vel véletlenül találkoztam az iskolán kívül. Úgy látszik nem véletlen volt, és nem ez volt az egyetlen ilyesmi. Szándékosan rendezte úgy a dolgot, hogy eltávolodjak tőletek, és magát is szándékosan vágta meg. Amikor kiderült, az egészét bevallotta, és azt mondta azért csinálta, hogy együtt lehessünk. – Rövid szünetet tartott. – Én viszont nem akarok olyasvalakivel együtt lenni, aki képes ilyesmikre. Ez valahogy nem az én asztalom. Akármilyen kedves és aranyos, ez nem volt szép tőle.

– Én megmondtam. – Sally elégedetten összefonta a karjait, és kihúzta magát.

– Bevallom, igazad volt. Meg tudsz bocsájtani?

Sally felpattant a padról, és egy puszit adott Leónak.

– Meg, te csacsi.

Én csak elképedve néztem, ahogy nevetnek egymáson, és teljesen eredménytelenül próbáltam összeilleszteni magamban ezt azzal a képpel, ahogy egymásra ordítanak. Inkább nem is törtem tovább ezen a fejem, mert nem tudtam volna rajtuk eligazodni. Örültem, hogy újra együtt voltunk.

Nem sokkal később kinyílt az ajtó, és kijött rajta Missy az orvossal.

– A barátjuk szerencsés, mivel a szervezete ismeretlen módon feloldotta az elméjében lévő gátat, és újra ura a karjainak. Mint orvos, kínosnak érzem, hogy nem tudtuk meg a probléma okát, de biztosíthatom önöket, hogy ilyesmi többet nem fog előfordulni.

„Persze, hogy nem fog” - Gondoltam, mivel mi tudjuk az okát, és ez elegendő is.

Elbúcsúztunk tőle, és mikor elment, Missy-re néztünk, aki mióta kijött a szobából nem mozdult, és nem is szólalt meg. Ő rám nézett, és felém fordult.

– Mielőtt elestem volna, valamit el akartam mondani, de nem volt rá alkalmam.

– Igen, emlékszem.

– Azt szerettem volna mondani... – Zavarban volt. Nem találta a szavakat. – Szóval mióta találkoztunk, mindig velem maradtál, és köszönöm, hogy kitartottál mellettem.

– Ez csak természetes.

– Van még valami... – Nem tudta mit mondjon, úgyhogy inkább odajött hozzám, és átölelt.

Viszonoztam az ölelést, és éreztem, hogy kihasználja a

visszaszerzett karjait. Olyan erősen ölelt, ahogy csak bírt. Örült, végtelenül boldog volt. A szemembe nézett, és akkor láttam meg az igazi Missy-t. A mosolya teljesen rabul ejtett. Megköszönte előbb a kitartásomat, de csak most értettem meg, miért is tettem meg érte annyi mindent. Kinyitotta a száját, de akkor én már tudtam mit fog mondani.

- Szeretlek.

Történjék bármi, csakis egyetlen érzés az, ami mindent képes legyőzni. Ez az egy az, amelyik igazán emberré tesz minket. Vannak akik egy egész életen át képesek átérezni, és ők azok, akik igazán fel tudják becsülni az értékét. Ez az érzés nem ismer lehetetlent, és ez az ami áttörte azt a gátat.